NOWACK

DE ORATIONUM QUAE INTER LYSIACAS FERUNTUR XIV. ET XV. AUTHENTIA

DE
ORATIONUM QUAE INTER LYSIACAS
FERUNTUR
XIV. ET XV. AUTHENTIA

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO

PHILOSOPHORUM ORDINE LIPSIENSI

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

FRIDERICUS GUSTAVUS NOWACK
CHEMNITIENSIS

LIPSIAE
TYPIS I. B. HIRSCHFELDI
MDCCCLXXXIX

IUSTO HERMANNO LIPSIO

PRAECEPTORI VENERANDO

SACRUM

DE
ORATIONUM QUAE INTER LYSIACAS
FERUNTUR
XIV. ET XV. AUTHENTIA.

SCRIPSIT

FRID. NOWACK.

Utrum XIV. et XV. quae feruntur inter Lysiacas orationes genuinae sint necne, quaestionem instituenti quot et quantae difficultates obstent, non ignoro. Causae enim extrinsecus petitae, quibus eiusmodi controversiae interdum dissolvuntur, nullae inveniuntur. Namque Falkium (= Fa: *Reden d. L.* p. 195) nimis praedicavisse XIV, 4 et XV, 9 inter se pugnare nunc omnes consentiunt.[1] De elocutionis autem similitudine, quae inter XIV. et XXX. or. intercedit (cf. Sachsius *über d. 30. Rede d. L.* 1886 p. 41 sqq.) recte disputavit B: p. 493. Idem docet (p. 421) ad nostram quaestionem nihil spectare, quanta ratio concursus vocalium habita sit. In or. XIV. et XV. quidem hiatus pari neglegentia admittitur; nam Benseleri (de hiatu p. 175 sqq.) placita correxit B: III$_2$ p. 337 sq. Quod denique idem Alcibiades, qui in nostris or. summo odio vexatur, in XIX, 52 quodammodo laudatur — nam F.^{1} huius loci interpretationem veram esse tuo iure negaveris — contra neutrius orationis authentiam quicquam valet. Etenim ne Lysiam quidem alienum fuisse a causidicorum consuetudine easdem res clientium gratia vario modo enarrandi apparet e XII, 65. XIII, 74. XXV, 9 comparatis. cf. Scheibius (= Sch.) *d. olig. Umwälzung* p. 59, Poehligius *JJ. Suppl.* IX p. 228 sq.[2] Quae

1) Dobreus adv. crit. ed. Wagner I p. 228, Rauchensteinius (= R) *N. Schweiz. Mus.* 1862 p. 284, Franckenus (= Fra) comment. Lys. 1865 p. 111, Kayser (= K) Philol. XXV p. 328, Frohberger (= F) in ed. II p. 52, Blassius (= B) *att. Beredsk.* ^{2}I p. 496.

2) Huc spectant etiam, quae de Lysiae et Thrasybuli amicitia et discidio legimus. cf. Grosser *d. Amn. d. J. 403 v. Chr.* 1868 p. 17, Pretzschius de vitae L. or. temp. def. 1881 p. 44. Iniuria igitur R: *JJ.* XCI p. 612, K: ll. p. 306, Fuhrius (= Fu) ed. II 1881 p. 115 sq., Hirtius comm.

cum ita sint, controversia illa diiudicari non poterit, nisi genera dicendi et Lysiae et orationum illarum auctoris vel auctorum diligenter exquirentur et alterum cum altero comparabitur. Atque hoc negotium ut apud alios scriptores, quorum consuetudini loquendi observandae pauci e viris doctis operam navaverunt[1]), ita potissimum apud Lysiam propterea non facile peragitur, quod ne eae quidem orationes, quas ex 425 antiquitus Lysiae adscriptis superstites habemus, certa fundamenta praebent. Primum enim nonnullas earum a Lysia non profectas esse manifestum, nonnullas ei abiudicandas esse verisimile est (v. adpendiculam); deinde autem, cum cod. Pal. X plurimis et foedissimis corruptelis scateat[2]), non modo reliquae,

---

L. c. II. 1881 p. 46 sqq. assensi sunt Westermanno (W.°), qui XIX, 52 interpolatoris esse censuit (qu. L. p. II. p. 19). cf. B: p. 536, 3. Argumentum e plurali παῖδες petitum scite redarguit F. in praef. or. XIV. p. 7 adn. 60, 5. — Obiter id quod Keckius invenit (cf. Schanzius *Beitr. z. hist. Synt.* etc. I p. 155) commemoro, singularum orationum originem Lysiacam inde non posse deduci, utrum insit forma dualis necne.

1) Satis celebrari nequeunt, quae F. in ed. congessit, nunc Gebaueri (= G) doctrina aliquanto aucta et quae B. in aureo de eloq. att. libro (p. 383 sqq.) effudit. Praeterea laudandi sunt: Foertschius (= Foe) obs. crit. in L. or. 1829, Lebeauus (= Leb) *d. L. Epit. als echt erw.* 1863, Berbigius (= Bb) *üb. d. gen. dic. ten. d. Redn. L.* 1871, FrAMueller (= M) obs. d. eloc. L. p. I. 1877, Albrechtius (= A) de L. or. XX. 1878 inde a p. 47, Stutzer in Hermae vol. XIV p. 501 sqq. (= St 1) et XVI p. 92 sqq. (= St 2), RRichter (= Ri) de epit., qui sub L. nom. fertur, gen. dic. 1881 p. 9 sqq., PSchultzius d. L. or. XXX. 1883 p. 38 sqq. Quanti aestimanda sit Careli de L. iudic. serm. sententiae vet. 1874 rectius quam Roehlius (= Roe) *Zschr. f. Gymnw.* 1878 p. 41 ff., dicere mihi videtur B: *Burs. Jber.* 1874/5 p. 479. Alios libros postea nominabo.

2) De eius statu disputaverunt Sauppius (= S) epist. crit. p. 7 sqq., W: comm. cr. in scr. gr. p. V. p. 11 et de locis aliquot or. att. interpol. corr. p. 3 sqq., Lampros Herm. X p. 257 sqq., Schoellius ibd. XI p. 202 sqq. (cf. Roe: *Z. f. G.* 1877, 9. 10, Fu: anim. in or. att. p. 37 sqq.), Erdmannus de Pseudolys. epit. codd. p. 5 sqq. et p. 36 sqq. atque in Pseudolys. or. fun. edit. p. 3 sqq. (cf. S: *Gött. gel. Anz.* II 1633 sqq., Wilamowitzius *deutsch. Litztg.* 1882 p. 462, Fu: *ph. Rdsch.* 1882 p. 712 sqq., K. S: *ph. Anz.* XIII p. 713 sqq.), Weidner ibd. IX p. 102 et in ed. p. III sq. et inde a p. 146. — De codicis Laur. C pretio uberius egerunt Sch: obs. in or. att. p. 5 sqq. et S: ep. cr. p. 9 sqq. — Codici S. Marc. 422 (= HBk) quin Schenklius

quibuscum XIV. et XV. conferri oportebit, turpissime depravatae, sed eae ipsae ita comparatae sunt, ut compluribus locis, quibus ab usitato sermone decedunt, memoria codicis iure in suspicionem vocari possit. Huc accedit, quod Lysias in usu dicendi sibi non constat et in singulis orationibus eae voces, structurae, figurae leguntur, quae in reliquis non redeunt. Quarum quae oratori vindicari possint, quae non, perdifficile dictu est, quoniam quae huc pertinent, magis sentiuntur quam demonstrantur.

Addenda sunt duo, quae e natura earum, quas tractaturus sum orationum sequuntur. Inspectis enim XIV, 3 et XV, 12 liquet utramque orationem habitam esse ab actoribus, ut Archestratidi cuidam adessent, qui Alcibiadem λιποταξίου sive ἀστρατείας (v. excursum) accusaverat.[1]) Sunt igitur orationes non primariae, sed synegoriae atque XIV. deuterologia, XV. tritologia. Nimirum cum illud omnes concedant, Marklandus (ed. Reisk. V p. 553 sqq.) et Sluiter (lect. Andoc. 1804 p. 263) or. XV. superioris epilogum esse putaverunt. Sed quoniam eorum sententia a Fra° (p. 110 sq.) explosa est neque cuiquam iam probatur[2]), mentionem eius fecisse sufficit. Quod vero Sittlius (*griech. Litgesch.* II p. 149 et 151) et Christius (*griech. Litgesch.* in Iw. Muelleri enchiridio antiquitatum scientiae VII p. 290 adn. 5) pro explorato habent illam pariter ex XIV. excerptam esse atque XI. ex X., neutiquam tolerari potest. Cur hoc sibi persuaserint, non profitentur; verum similitudine ar-

---

Wien. Stud. III p. 81 sqq. nimium tribuerit, dubium non est; cf. B: *Burs. Jber.* 1882 p. 227, A: *Z. f. G.* 1885, 5. — Scripturas in Aldinae Hamburgensis margine adscriptas (cf. Rosenbergius *JJ.* CIX p. 333 sqq. et Philol. XXXV p. 263 sqq.) spernendas esse docuerunt Roe: *Z. f. G.* 1877, 15, B: *Burs. Jber.* 1879 S. 260, Fu: ed. I p. 163 adn. 1.

1) Quo anno haec causa instituta sit, tractabam in commentationibus in honorem Ribbeckii editis p. 466 sqq. — Liceat hac occasione data quae tum praetermisi afferre. Fraenkelius de or. pro Polystr. hab. p. 8 iniuria vv. dd. negavisse censet or. XIV. Lysiae esse. Sch: *olig. Umwälz.* et Dessoulavy (v. i.) huius orationis numerum uncis incluserunt.

2) cf. Dobr. p. 228, F: p. 11, Lipsius (= L) *att. Proc.* p. 921, B: p. 495.

gumentorum et verborum quorundam videntur permoti esse. Nam ab utroque actore eadem figura adhibita poscitur, ut reus puniatur (XIV, 12, 13—XV, 9), eadem ratione iudices admonentur, ne faventium preces pluris aestiment quam leges et iura iuranda (XIV, 22—XV, 8) neve periculorum olim urbi imminentium nunc obliviscantur (XIV, 15—XV, 12), eodem *τόπῳ ἐκ διαβολῆς* probatur, cur actor Archestratidi opem tulerit (XIV, 3—XV, 12), eodem denique nomine praetores appellantur *ἄρχοντες* (XIV, 21—XV, 5) eorumque preces imperia (XIV, 22—XV, 8).[1]) Quid? eandem rem eisdem verbis significari et similibus enthymematis refutari num mirum est? oratores ut auctoritatem et potentiam praetorum, qui reo aderant, infringerent vel ut ostenderent, cur Archestratidem adiuvarent, num quid aliud agere poterant? Ac vide quantum discrimen sit inter XV. orationem et XI. Ubi or. XI. auctor iudices alloquitur sicut accidit in XV.? ubi iuris attici tantam notitiam praebet quantam alter in §§ 1—3? ubi res tantae novitatis tantique momenti adiungit quanti sunt hipparchi, phylarchi, taxiarchi rationes, Pamphyli nomen, Alcibiadis inter hippotoxotas stipendia? Praeterea num credi poterit ea quae XV, 9 de iudicibus dicuntur, scripta esse ab eo epitomatore, qui contrarium fere in XIV, 4 legerit?

Immo ex his ipsis argumentis concludi necesse est or. XV. germanam esse orationem et revera in lite contra Alc. *ἀστρατείας* intenta habitam esse. Quod ne inter eos quidem ambigitur, qui eam spuriam esse existimant.[2]) Ergo nihil relinquitur nisi ut or. XV. tritologiam esse censeamus, quamquam

---

1) In hac argumentorum similitudine iam offendit Sch: *JJ.* XXXI p. 367.

2) Boeckhius *Staatsh.* [1]I 1817 p. 284 (= [3]I p. 332) adn. b, cui adstipulatur Sch: *JJ.* XXXI p. 367 et in ed. p. LXXXII, Bakius schol. hyp. II p. 282, Fa: p. XIV et 195. — Quantopere vero ea, quae et ex or. XIV. et ex or. XV. de re militari Atheniensium comperimus, cum eis quae aliunde vel novimus vel colligimus, non modo congruant, sed ea suppleant et augeant, optime cognoscitur cum e Gilberti libro *Beitr. z. inn. Gesch. Ath.* 1877 inde a p. 24, tum e L[i]: lite att. p. 121 sqq. 462 sqq.

alterum eiusmodi exemplum non invenitur (cf. L: ll. p. 921 adn. 445).

Has autem orationes synegorias esse si quidem iuste statuimus, id quod proposui, duplicem ob causam difficilius expeditur. Quarum una est, quod eo subsidio quod e narrationis condicione sumitur quodque tanto gravius et fidius est, quanto magis Lysias ea arte omnes superabat, plane destituti sumus; altera, quod cum alia tum argumentationem orationum illarum eadem severitate qua ceteras metiri non debemus, cum argumenta plerumque rebus extra causam positis (locis ante, post, circa rem, non in re) contineri consentaneum sit.

His omnibus difficultatibus explicatis non mireris viros doctos indagantes quo iure Harpocratio (s. v. Ἀλκιβιάδης) or. XIV. suppositam esse coniecisset, alios abiudicavisse eam a Lysia, alios attribuisse. Quoniam autem eorum sententias ll. exposui, nunc quid eidem de altera oratione senserint, enumerabo.

Eam igitur a Lysia compositam esse primus quod sciam, negavit Taylorus (ed. Reisk. V p. 553). Cui quamquam refragabatur Reiskius p. 557, tamen assensi sunt Boeckhius ll. et Bremius (or. sel. 1826 p. xviii et 123). Reiskianae autem opinionis defensores exstiterunt Franzius (edit. 1831 p. 286) et Hoelscher (de vit. et scr. L. 1837 p. 85) nec tamen persuaserunt Bakio ll., Sch°: ll., Fa°. Deinde in hanc controversiam inquisivit R: ll., qui quid a Lysiae sermone alienum esset, se non videre professus est. Idem probabatur K° et F° (v. s.), nihil commotis Fra[i] scrupulis.[1]) His adiungendus est Thomaschikius (= Th), qui Lysiae or. XIV. et XV. iniuria a quibusdam in dubium vocari in thesibus dissertationi (de L. epit. authentia verisimili) adsertis contendit. Postremo B[i] sententiam referre opus est. Qui quamvis argumentis non contemnendis or. XIV. authentiam addubitaverit, tamen alteram propterea tantum in suspicionem trahit, quod hanc ab eodem auctore compositam esse sibi persuasit.

---

1) p. 115 et 237. Huius argumenta suo loco tractabuntur.

Haec sunt, quae vv. dd. disseruerunt. Omisi ut par est, nomina eorum, qui utram in partem abirent, planis verbis non pronuntiaverunt. Videmus autem or. XV. a Lysia profectam esse multo plures negavisse quam contendisse, cum de praecedente contrarium statuendum esset.

Sed cum considerarem, qua via ac ratione disputatio mea rei convenienter procederet, id optimum mihi esse videbatur primum de verborum delectu, deinde de compositione, tum de ornatu disserere, quarto autem loco Dionysii de Lysia iudicio[1]) pro fundamento posito, ea quae illis capitibus enucleavero, examinare et utrum orationes illae eisdem virtutibus excellerent vitiisque eisdem laborarent pervestigare. Hoc enim si statui potest, eas Lysiae esse, sin negari oportet, suppositas esse per se intellegitur.

Dignam autem esse Dionysii disceptationem, qua et vitia et virtutes illas dimetiamur, nemo infitietur. Nam ea ingenii facultate et eo naturae habitu Dionysius exornatus erat, ut quid uniuscuiusque scriptorum vetustorum proprium et laudabile esset, dignosceret et perspiceret.[2]) Quare discrepans ab aequalium consuetudine neque Thucydidi neque cuiquam alii summam laudem tribuit, sed Demosthenem unum in fastigio artis et eloquentiae stare eiusque solius vestigia persequenda esse censuit. Ac ne in Lysia quidem, quamvis eius indole adeo captaretur, ut quatenus nunc iudicare licet, interdum nimiis eum laudibus efferret, quid vituperandum et vero artifice indignum esset, celavit aut silentio praetermisit. Praeterea id velim respicias multo plures quam nobis illi libellos cum ab aliis tum a Lysia compositos in promptu fuisse, quibus inter se comparatis certum et iustum iudicium facere posset.

1) Dion. Halic. op. ed. Reisk. V p. 452 sqq. — Nostra aetate Lysiae generis dicendi arbitri fuerunt: Hoelscher p. 31 sqq., RFu et FG in praef. ed., Girardus *des caract. de l'attic. danc l'éloqu. de L.* 1854, Fra: p. 1 sqq., B: p. 383 sqq., Pluntkius *Platos Urteil üb. Isocr.* 1871 p. 24 sqq., Perrotus *rev. d. deux m.* XCIV. p. 859 sqq. (= *l'éloqu. à Athènes* etc.), Morawskius *Zschr. f. östr. G.* 1879 p. 401 sqq.

2) cf. B: *d. griech. Beredk. v. Alex. bis Aug.* 1865 p. 169, Schmidius *d. Atticism. in s. Hauptvertr.* I p. 6 sqq., 14 sqq.

Caput primum.

De delectu verborum.

Iam igitur enumerabo singula verba et singulas elocutiones, quibus auctores illi usi sunt; sed ne molestus sim, et notissima omittam et ubi fieri potest, ad eos relegabo, qui similes locos iam congesserunt. Eorum autem libros nominavi p. 4 in adn. 1.

1) Verba.

ἀγανακτέω a) cum *εἰ*[1]) XV, 2—IV, 19. XXVI, 1. b) absolute XIV, 39—XIII, 13. XXXII, 12. [IX], 20. cf. F: ad XIV, 39, Ri: p. 13. Qui quo iure XIV, 39 et [IX], 20 *ἀγ.* absolute dictum esse dubitaverit, non video.

αἱρέομαι a) = praeferre *α*) *μᾶλλον* non adponitur XIV, 7 *ἱππεύειν εἵλετο* XIII, 17. XXIV, 25. XXIV, 25; aliter [II], 62. (cf. *δέχομαι* X, 21. XXV, 32.) *β*) *μᾶλλον* adponitur cf. A: p. 50. b) = eligere XIV, 11 *στρατηγούς*. XII, 65—54, 58. XIII, 9, 10, 23. XVIII, 4. — XIV, 15 *τἀρεστὰ ὑμῖν αὐτοῖς,* cf. XII, 72 *τὰ συμφέροντα.*

αἰσθάνομαι cf. F: ad XXX, 15 adp. a) absolute XIV, 13 —I, 41. XII, 10. XIII, 81. b) cum *ὅτι* XIV, 43 *ὅτι . .*, *ἐκ τ. ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ᾔσθησθε*[2]) (cf. XIII, 19. fr. 75, 2 *ἐκ τ. πεπραγμένων αἰσθήσεσθαι*) — fr. 5.

αἰσχύνομαι a) c. *ὑπέρ* c. gen. XIV, 39: *ὑπ. τ. δουλευσάντων* III, 3 *ὑπ. ὧν.* cf. *ὀργίζομαι ὑπ.* XII, 2. XXX, 12. b) c. *ἐπί* c. dat: XIV, 42. — XXXII, 17. cf. *ἀγανακτέω ἐπί*: I, 1. Admodum dubia est lectio §i 2. In X traditur: *ὥστ᾽ ἐπινικίοις, ὧν οὗτος φιλοτιμεῖται, τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι.* Quid verum sit, vix unquam dicetur. Per se vis voculae *ἐπινικίοις* quadrat ad prooemii maiorem vivacitatem et K: *Münch.*

---

1) Quomodo haec particula explananda sit, cum dependet aut de verbis affectum significantibus aut de adiectivis impersonalibus, disserit Akenus *d. Grdzge d. Lehre v. Temp. u. Mod. im Griech.* p. 87.

2) Haec emendatio Boissonadii (ad Philostr. ept. p. 98) certa esse mihi videtur. cf. F: adp., Sch: vind. Lys. p. 83.

gel. Anz. 1852 S. 408, Philol. XI p. 163, *Heidelb. JJ.* 1866 p. 300, denique (contra F) *JJ.* CV p. 254 eius verbi defensor exstitit. Cuius sententiam secutus est R: *JJ.* XCIII p. 660. Attamen stant F[i] verba: '*schwerlich passt eine solche*, *ohne weitere Ausführung nicht leicht verständliche Anspielung in das Prooemium*'. Bakius schol. hyp. II p. 279 temere: *ἐπ' ἐναντίοις τοῦτον καὶ τοὺς χρηστοὺς φιλοτιμεῖσθαι καὶ αἰσχ.* Fra° p. 103 *ἐπ' ἐκείνοις* opposuit M: Philol. XII p. 92 et in *Merseb. progr.* 1866 p. 7. Nuper hunc locum tractavit Thalheimius *JJ.* CXVII p. 550 sq. qui scribi iussit *εἰπεῖν ἐνίοθ' ὧν* et assensum tulit Roe[i]: *Z. f. G.* 1879, 10. Sed ut omittam illud *ἐνίοτε* non minus languere quam *ἐπ' ἐνίοις*, hanc coniecturam ad irritum cadere puto propterea, quod deest verbum, cui genetivus *ὧν* attrahatur. Quare donec melius proponetur, acquiesco in Reiskii emendatione *ἐπ' ἐνίοις*, quae probatur Sintenisio *Zschr. f. AW.* 1835 p. 524, M° ll., W°, Sch°, Cobetio, F°.[1])

αἰτέομαι a) eodem sensu quo *ἐξαιτεῖσθαι* frequentius legitur. Dicitur enim de eis, qui reo adsunt et pro eo iudicum misericordiam commovere student (= deprecari). XII, 86 *τῶν συνερούντων αὐτοῖς ἄξιον θαυμάζειν πότερον ὡς καλοὶ κἀγαθοὶ αἰτήσονται.* cf. FG et RFu ad hunc locum. — XXVII, 13 *εἰ δὲ νομίσαντες ἀδικεῖν αἰτήσονται* (hic paulo ante legitur *ἐξαιτεῖσθαι αὐτοὺς παρ' ὑμῶν*), XXX, 33 *τῶν αἰτησομένων οὐδεὶς τοσαῦτα ἀγαθὰ πεποίηκε.*

Hi loci a quibusdam — cf. Pluygersius Mnem. 1862 p. 88, W 3 p. 27 — tentati sunt. Verum optimo iure traditam scripturam defenderunt Sch: ed. p. XXXI et lect. L. (in *JJ. Suppl.* I) p. 331, Fritzschius emend. L. p. I. progr. Rost. p. 16, Fu: in diss. p. 36 et in edit., FG.

Id autem si Lysiae attribues, non ab eo alienum esse hoc putabis XIV, 22 *οἱ λέγοντες καὶ αἰτούμενοι ὑπὲρ Ἀλκιβιάδου* praesertim cum *αἰτεῖσθαι* ibi conexum sit cum vocabulo *λέγειν.*

---

1) Idem monet *καί* ante *τ. ἐχθ.* quod post Iacobsium denuo protulit Herwerdenus anal. crit. 1868 (cf. *ph. Anz.* II p. 238) non inserendum esse. Sehrwaldius *JJ.* IC p. 27: *ἐπιεικῶς ἐφ' οἵοις οὔτ. φιλ., τοὺς χρηστοὺς αἰσχύν.,* satis cumulat commutationes.

Habemus autem *λέγειν ὑπ. τινος*: XII, 41. XXXII, 1. cf. XVI, 21. XII, 86 (*συνεροῦντες αὐτοῖς* secundum Reiskii correcturam). Itemque conferri potest *δεῖσθαι ὑπέρ τινος*: XVIII, 24. XXX, 31. — b) c. acc. = rogare aliquem XV, 1: *ὑμᾶς αἰτοῦμαι . . καὶ . . δέομαι* — III, 4. XIX, 2.

ἀκούω a) c. genet. rei: XIV, 23 *ἧς* (*πονηρίας*) cf. XIII, 3. XXV, 1. b) *τὶ παρά τινος*: XIV, 1: *οὐδεμίαν ἀκοῦσαι πρόφασιν παρὰ τῶν βουλομένων* — [VI], 35. Apud Lysiam nullum exemplum inveni; dicit enim: *ἀκ. τί τινος*: XII, 61. XXV, 34. fr. 53, 1. XIX, 45.

ἁμαρτάνειν F: ad XXXI, 23; A: p. 49. Constat Lysiam *ἐξαμαρτάνειν* non minus adamare quam *ἁμαρτάνειν*. Utrumque etiam in or. XIV. legitur, cum in XV. neutrum reperiatur. a) *εἴς τινα α*) *ἐξαμαρτάνειν*: XIV, 16. *β*) *ἁμαρτάνειν*: XIV, 28: *ὅσα ἤ . . εἰς τ. πολίτας ἢ εἰς τ. ξένους*[1]) *ἢ περὶ τ. αὑτοῦ οἰκείους ἢ περὶ τ. ἄλλους ἡμάρτηκε*, § 24, 38: *εἰς ὑμᾶς*. § 42: *εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν*. XVIII, 9, 10. XXX, 25. b) *περί τινα* XIV, 2 — fr. 53, 1: *περὶ θεοὺς ἐξαμ.* XXXI, 23: *περὶ τ. ἑαυτοῦ ἀναγκαίους* (cf. *ἀσεβέω*). c) absolute XIV, 12 (bis). 18, 21. — XII, 49. XXV, 16. fr. 86. — Accedit acc. pron.: XIV, 23 (*ταῦτα*), 29 (*τοιαῦτα*).

ἀμελέω c. genet. XV, 10: *ἀμ. τ. πόλεως, τούτου* (sc. rei) XVI, 19. XVIII, 17. XXV, 1. XXXIV, 9. fr. 74.

ἀναβαίνω a) *ἐπὶ τοὺς ἵππους* XIV, 10 (bis; sed altero loco rei naturae convenienter verba illa non repetuntur) XVI, 13. XXIV, 5, 11, 12. — cf. XXI, 7. [II], 4: *ἐφ' ἵππους*). b) in suggestum ascendere XIV, 16. XV, 2 (v. i.). — Apud Lysiam non legitur, sed cf. *ἀναβιβάζω* XVIII, 24. [XX], 34.

ἀναγιγνώσκω cf. Schepius: de transit. formulis, quibus or. att. utuntur p. 14. — Formula, qua scriba ut leges et testimonia recitet, admonetur: *ἀνάγνωθι τὸν νόμον, τὸ ψήφισμα* etc. adseritur: a) particula *δέ* XIV, 3: *ἀνάγνωθι δέ μοι τ.*

---

1) Transpositionem verborum *οἰκείους* et *ξένους* necessariam esse F mihi persuasit; cf. K: *JJ.* CV p. 254; Heldmannus: em. L. Marb. 1875 p. 2. Idem alios Lysiae locos enumerat, quos vv. dd. eadem medela usi sanaverunt.

νόμον[1]) 47, *ἀ. δ' αὐτοῖς τ. νόμους* . . I, 30, 31. b) particula *καί* XIV, 8: *καί μοι ἀν. τὸν νόμον* X, 14, 15. XIII, 35, 50. (particula *οὖν*: I, 29. — *ἀναγνώσεται* sc. *ὁ γραμματεύς*: XIII, 33. XIX, 27. cf. XVII, 9). Nullo vinculo adnectitur formula XIV, 5: *ἀνάγνωθί μοι τὸν νόμον.* Quam discrepantiam ad nostram quaestionem nihil attinere existimo. Nam nisi asyndeti apud Lysiam usum[2]) similem esse concedis, facillime hic inseras *δέ*. Sed etiam apud alios oratores et asyndeton et particula *δέ* promiscue usurpatur.

ἀναχωρέω XIV, 6 *εἰς τοὐπίσω* (legis ipsius verba videntur) XVI, 15, 18.

ἀντιβολέω. Cum apud ceteros oratores atticos, tum apud Lysiam verba precandi saepenumero non sola, sed cum aliis eiusdem significationis coniuncta ponuntur. *ἀντιβολέω* et *ἱκετεύω* XV, 3. — I, 25, 29. IV, 20. XXII, 21. XXXII, 11. [VI], 55. (*ἱκετεύω* et *δέομαι* V, 1 et fr. 78, 4. Nam utroque loco codicum *κελεύοντος* corrigendum esse in *ἱκετεύοντος* vidit Hirschigius. Interdum haec tria verba consociantur: XVIII, 27. XXI, 21.) — Separatim collocari oportet: XV, 1: *ὑμᾶς αἰτοῦμαι καὶ τ. στρατηγῶν δέομαι* et XIV, 16: *ἀναβαίνοντες δ' ὑμᾶς ἐξαιτήσονται καὶ ἀντιβολήσουσι.* Nam haec verborum iunctura a Lysia non adhibita est. — Ceteroquin v. s. *αἰτέομαι* et *ἐξαιτέομαι.*

ἀπαλάσσω pass. c. genet. = liberari. XIV, 47: *τοιούτων πολιτῶν.* — V, 4. VII, 35. XII, 45. XXV, 12: *τῶν παρόντων κακῶν.* Erot. 233[d].[3]) XXXII, 2, 23.

ἀπέρχομαι = discedere: XIV, 14 *οἴκαδε* — passim; v. i. — Non raro fit, ut insit vis peculiaris, quae idem significat atque inferiorem discedere (F: ad XV, 10): X, 20 *οἰχήσεται*

---

1) Quamquam hoc loco formula melius deletur, quod primus proposuit Bakius sch. h. II p. 280. Nam nec quae lex nec cur recitetur, cognoscitur.

2) cf. F: ad XII, 10. X, 5. XIII, 62. I, 14. XXXII, 11. — In or. XIV. praeterea asyndeton exstat § 3, in qua librarius cod. C suo Marte interposuit *οὖν*. cf. Sch: *JJ. Suppl.* I p. 302.

3) vide adpendiculam.

ἀπιὼν ἀπὸ τ. βήματος σιωπῇ XIX, 4 μισηθέντες ἀπελθεῖν.[1]) Sed tamen 'superiorem discedere' uno loco valet: XV, 10 καταγελῶν τ. πόλεως ἄπεισιν.

ἀπέχομαι = abstinere: XIV, 42: οὐδεμιᾶς τόλμης. — XXIV, 2.

ἀποδείκνυμι a) = demonstrare α) c. ὡς: XIV, 22. β) c. ptcp. XV, 11 (cf. XIII, 95. XVII, 10). cf. Sch: vind. L. p. 9 sq. — A: p. 50. b) c. dupl. acc. = reddere. XV, 11: οὐδένα ἄλλον κυριώτερον XXXII, 17. fr. 1, 5.

ἀποδέχομαι c. genet. ptcp.: XIV, 24 τ. ἀπολογουμένων — λεγόντων IV, 14: αὐτοῦ οὐκ ἀξιοῦντος. — FG: ad XIII, 89 accuratissime.

χάριν ἀποδίδωμι XV, 10 ὑμῖν. — Erot. 231[b], 233[e]. XII, 60. XVIII, 26. XXVIII, 17. [II], 75. — cf. Leb: p. 88.

ἀπολογέομαι a) ὑπέρ τινος: XIV, 21—XII, 89. XXI, 17. XXII, 10. XXVI, 3. b) absolute: XIV, 24, 43—XII, 17, 77, 86. XIX, 3. FG: ed. I p. 165.

ἀποφαίνω XIV, 24. cf. A: p. 53. Schultz. p. 39.

ἄρχω a) = regere: XIV, 34: ὑμῶν—XII, 51 (τ. πόλεως) XXXIV, 9 (τ. Ἑλλήνων). — XIV, 36 (τριήρων). — XXVIII, 2 (νεῶν). b) οἱ ἄρχοντες = στρατηγοί XIV, 21. XV, 5. — XVI, 16. XXVIII, 5, 15. cf. Siegfriedius: de multa, quae ἐπιβολή dicitur 1876 p. 38.

βιόω XIV, 41: σωφρόνως βεβιώκασιν. cf. XVI, 3: περὶ τὰ ἄλλα μετρίως βεβιωκώς. § 1, 10.

βοηθέω a) βοηθοῦσιν οἱ συνήγοροι XIV, 21, 22, 23. XV, 1, 4, 12. V, 1. XXXII, 3. fr. 78, 4: τὰ δίκαια β. (cf. F: ad XXXII, 3). X, 4 (cf. XXXIV, 10. [II], 14, 67). XII, 88. b) οἱ δικασταί: XV, 9 (ὅλῃ τ. πόλει). X, 28 (τ. πατρί) 32 (τ. νόμοις καὶ ὅρκοις). XII, 80, 85, 99. XVIII, 25.

βούλομαι[2]) 1) formula quasi sollemnis: ὅτι (ἄν) τις βού-

---

1) XIX, 3—6 a Kocksio *krit. u. exeg. Bem. z. L.* 1888 et Heldmanno *ph. Rdsch.* 1888 p. 371 e textu eici non comprobo.

2) de augmento (ε et η) cf. Pertzius: qu. L. cap. II p. 6, Meisterhansius: *Gram. d. att. Inschr.*[2] p. 134.

λεται ποιεῖν: XIV, 11: ἐξέσται ὅτι ἂν τις β. π. = XXV, 33. I, 19. X, 3. XII, 84. XXV, 32. XXX, 34. XXI, 7. similiter: XV, 1, 7—XII, 85. XXV, 31. — Nonnunquam variatur: XV, 3: ὅτι ἂν βούληται πραχθῆναι XII, 27: οἷς ἐκεῖνοι ἐβούλοντο πραχθῆναι (cf. XXV, 24). 2) β. μᾶλλον — ἤ W 2 p. 16 sq., Foe: p. 39, qui recte adnotat ʻmaxime L. libenter in hac locutione prius verbum βούλεσθαι, tum saepe pluribus interiectis verbis μᾶλλον ἢ ponereʼ. — XIV, 9: ἐβουλήθη καὶ ἄτιμος εἶναι καὶ . . γενέσθαι μᾶλλον ἤ, 38 ἐβούλετο πολίτης γενέσθαι μ. ἢ . . XIX, 37, 54. XXIII, 5, 12. XXXII, 2. fr. 53, 3. XXXI, 9. [II], 12. (μᾶλλον ante βούλεσθαι ponitur: [II], 62. XXXI, 9). — De ceteris locis: XIV, 1, 15, 34, 35. XV, 8 nihil adnotare opus est.

γίγνομαι a) c. genet. XIV, 11: τ. πρώτης τάξεως τεταγμένος τῆς δευτέρας γένηται. Apud Lysiam nullum exemplum simile inveni, sed genetivus prorsus ex more Atticorum est. b) τὰ γεγενημένα opponuntur τὰ μέλλοντα: XIV, 29. — XXV, 23. XXXIV, 5. FG: ad. I p. 498. — Ceterum cf. A: p. 50.

γιγνώσκω XV, 8. XXII, 2. XXIV, 27. fr. 88: τὰ δίκαια γιγνώσκειν; (cf. fr. 89); v. s. ψηφίζομαι. — De XIV, 4 (περί), XIV, 37 (ὅτι) nihil.

δέδια Ri: p. 13, St 2 p. 118. — XIV, 9, 10.

δέω a) XIV, 21 οὐδὲν τ. στρατηγεῖν[1]) — X, 5. fr. 16, 1. b) δέον XIV, 7: δεῖν v. excurs. — XIII, 84—VII, 15. XIII, 85 (ὥσπερ δέον).

Participia absoluta e Lysiae orationibus diligentissime, ut solet, collegit G: in ed. I p. 450 sqq., de arg. ex contr. p. 283 sqq. Unde apparet illum huic dictioni valde favisse. Nonnulla praebent Leb: p. 76 et A: p. 53. — Creberrima omnium usurpantur δέον et ἐξόν. Huius verbi ptcp. fut. dependens de particula ὡς scriptum legimus XIV, 10: ὡς οὐκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην λαμβάνειν, quo cum loco probe contendas XXVI, 16 ὡς προσληψόμενον αὐτὸν δοκιμαστάς. cf. XXV, 2 ὡς ἐμοί τι προσῆκον XIV, 16 ὡς ἐκεῖνον αἴτιον γεγενημένον

---

1) PRMueller (cf. F): αὐτοὺς στρατηγεῖν. Sed recte, opinor, iam adversatus est ei R: *JJ.* LXXXI p. 328.

33 ὡς ὄντας ἀξίους, quibus locis acc. subiecti et ptcp. legitur.

δέομαι a) c. gen. XIV, 20 *τούτου* XVII, 10 *ὑμῶν* XXXII, 2 (bis). b) c. gen. et inf.[1]) XV, 2, 12 — passim. c) absolute XV, 3, 4, 8. Erot. 233e (bis).

δηλόω XIV, 35 *ἃ φυλάττεται* cf. XIX, 39. XXXII, 8, 11.

δημηγορέω XIV, 45 *περὶ τ. ὑμετέρων* — X, 1 absol. XVI, 20 *ὑπὲρ τ. ἐμαυτοῦ πραγμάτων*.

διάκειμαι XIV, 42. cf. G: ad XXV, 27.

διακινδυνεύω XV, 12 *πρὸς τ. πολεμίους*. XXXIV, 11 *ὑπὲρ τ. ἐλευθερίας* [II], 20 *ὑπ. τ. Ἑλλάδος πρὸς μυριάδας*.

διδάσκω XIV, 22, 26, 35. — sollemne verbum propositionis: XIV, 3. VII, 3. XII, 3, 62. XIII, 4. XXV, 7.

δίδωμι a) *δωρεάς* XIV, 31—X, 24. cf. XII, 9, 11. XIII, 72. b) *εὐθύνας* F: ad XXV, 30, Schultz. p. 39 — XIV, 38. c) *τὴν ψῆφον* = in suffragium mittere XV, 2[2]), 4. Haec locutio nusquam apud Lysiam legitur, v. infra d) *ἐξουσίαν* XV, 11. XXV, 17.

δοκέω XIV, 4, 17, 19 (bis), 25, 31. XV, 7, 9. cf. A: p. 47 et 49.

δουλεύω XIV, 34: *τ. βουλομένους δ.*, 39 *ὑπὲρ τ. δουλευσάντων τ. πολεμίοις*, XII, 92 *τούτοις* 98. XXVI, 19 (c. dat.) [II], 64. XIV, 39 aoristus incohativus, quem vocant grammatici, intellegendus est. Eadem ratione explicandum est XIV, 36 *ἐπειδὴ κατῆλθε καὶ πολλῶν ἦρξε τριήρων* (= postquam imperio classis ornatus est). Huius consuetudinis apud L. exempla congessit FG: ad XXV, 14.

δύναμαι[3]) a) XIV, 35 *οὕτω μέγα*. X, 13. XII, 50. XVIII, 13 *τοσοῦτον*. XXV, 24 *μέγα* 33 *μεῖζον*. XVIII, 5 *ἔλαττον*. b) XIV, 38: *λέγειν δυνάμενος* cf. Leb: p. 82. — XXVII, 5. XXX, 24. — cf. XVII, 1. XXXI, 2. (*ἱκανός*: XVII, 1. *δεινός*: XII, 86.

---

1) XIV, 20 *δεηθέντες οὐκ ἐδύναντο εὑρέσθαι* interpolata sunt verba; cf. L: qu. L. p. 16 et F. Denuo nec tamen feliciter eis patrocinabatur R: *JJ.* XCVII p. 601.

2) *ΔΙΑ* in *διαδιδόντες* dittographiam esse arbitror litterarum *ΔΙΔ*.

3) De augmento disputavit Pertzius ll.

fr. 78, 4.) contrarium: ἀδύνατος XIV, 44 πράττειν, XXV, 2 λέγειν, XVII, 1 εἰπεῖν. XXX, 24. c) XIV, 46 ὡς ἐδυνάμην ἄριστα κατηγόρηκα. Similiter XII, 62 ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων XVI, 9. — cf. Erot. 231[a], fr. 7 (ὡς ἄν c. opt.); V, 1. XIX, 1 (ὅπως ἂν δύνωμαι); XIII, 92 (ὅσον ἄν .. δύνηται XII, 36, 94. XIII, 3 (καθ᾽ ὅσον δυν.); XXXIV, 5 (καθὸ δύνασθε); cf. fr. 78, 4: καθ᾽ ὅσον οἷός τ᾽ εἰμι.

ἐθέλειν XIV, 21, 45. Locos conquisivit Pertzius p. 7. Praeterea cf. F: ad XII, 58, 69. XXXII, 12, 13. XXXI, 1.

εἰσπράττομαι XIV, 26 ἀργύριον εἰσεπράττετο (impf. de conatu). XVII, 4. (simplex: fr. 60—XVII, 3.) De impf. illo cf. F: ad XII, 88. XIII, 54. I, 38.

ἐκβάλλω XIV, 36 τ. πολεμίους ἐκ τ. χώρας XXXII, 16. fr. 75, 4 ἐκ τ. οἰκίας.

ἐνθυμέομαι XIV, 11, 14, 39, 47. XV, 2, 4, 8. cf. M: p. 30. — Weiskius: *JJ.* CXXIX p. 821 sqq., St 2 p. 118, G: ad XXV, 13 et 19.

ἐξαιτέομαι cf. Maetzner ad Lyc. Leocr. p. 304, Sch: lect. L. p. 329 sq., F: ad XIV, 16 adp., Thalheimius *d. L. Rede f. Pol.* p. 36.

Ex tribus locis, quibus in or. XIV. haec vox exstat, unus integer est XIV, 20: ἐάν τινες τῶν συγγενῶν αὐτὸν ἐξαιτῶνται. Apparet verbum significare: ʻaliquem deprecari, precibus liberareʼ et haec notio redit XII, 95: φεύγοντας ὑμᾶς ἐκ τῶν πόλεων ἐξῃτοῦντο, XXX, 31: περὶ τῶν ἐξαιτησομένων .. εἰπεῖν βούλομαι [II], 12; forma passiva: XX, 15.

Saepius nomina eorum, qui rogantur, ut aliquem remittant, praepositione παρά adiunguntur: XXI, 17. XXVII, 12 (cf. Hentschelius qu. d. L. or. Epicr. p. 34 sq., St 2 p. 120).

His locis aliisque quos F ex ceteris oratoribus affert, nisus XIV, 18: οὐκ οὖν δεινὸν τούτους μὲν οὕτως εὐτυχεῖς εἶναι, ὥστ᾽ ἐπειδὰν ἐξαμαρτάνοντες ληφθῶσι, διὰ τὸ αὑτῶν γένος σώζεσθαι, ἡμᾶς δ᾽ εἰ ἐδυστυχήσαμεν διὰ τοὺς οὕτως ἀτακτοῦντας, μηδένα ἂν δύνασθαι παρὰ τῶν πολεμίων ἐξαιτήσασθαι μηδ᾽ ἂν τὰς τῶν προγόνων ἀρετάς (sic cod. X), tueor illud μηδένα, quamvis Sch: ll. p. 327 obloquatur. Oppositionis

enim concinnitate poscitur, ut vocem ἡμᾶς subiectum accipias; quid autem Athenienses aliud Lacedaemonios reposcerent quam captivos? — Reliqua, ut hoc statim addam, pars huius enuntiati quomodo sanetur, difficile dictu est. Verba *μηδ᾽ ἂν τὰς .. ἀρετάς* intellegi posse unusquisque largietur Sch° (p. 329). Verum mihi quidem magis placet prioris antitheti membro *διὰ τὸ .. γένος* respondere in posteriore alterum ab eadem particula incipiens. Ideo scribam: *διὰ τὰς ἀρετάς* (*ἂν* et *διά* saepius confusa sunt).

Sed utcunque ea verba restituuntur, e lectione tam incerta nullo modo, utrum Lysias huius orationis auctor sit necne, colligi potest.

Utique conformationem, quae insit in voce *ἀρεταί*, non minus tolerari existimo quam illud: *τὴν ὑμετέραν ὀργὴν τιμωρεῖσθαι βουλομένην* (XXIX, 6), quod sane omnes fere Taylori auctoritatem secuti commutant in genetivum *βουλομένων*.

Sed ne longius oratio mea vagetur, restat unus or. XIV. locus, quo *ἐξαιτεῖσθαι* in libro Palatino legitur: XIV, 16 *ἀναβαίνοντες δ᾽ ὑμᾶς ἐξαιτήσονται καὶ ἀντιβολήσουσιν οὐκ ἀξιοῦντες . . καταγνῶναι*. Si memoriae confidimus, *ἐξαιτεῖσθαι* nova notione ornandum est: exorandi, obsecrandi. Atqui duo offensioni sunt; unum, quod semel eadem significatio invenitur loco mea quidem sententia corrupto: [XX], 35 *οἱ ἄλλοι τοὺς παῖδας παραστησάμενοι ἐξαιτοῦνται ὑμᾶς;* alterum, quod ea ipsa res pro certa poneretur, quae ne fiat, orator maxime operam dat. Nam Thalheimius haec F[i] argumenta iniuria parvi ducit. Quare cum Hirschigio facio et in textum recipio: *ὑμᾶς αἰτήσονται καὶ ἀντιβολήσουσιν,* eorum memoriam renovans, quae ad haec verba disputavi.

ἐξαλείφω XV, 5: *αὐτὸν ἐκ τοῦ τῶν ὁπλιτῶν καταλόγου,* XVI, 13: *ἐξαλεῖψαί με ἐκ τ. κ.* § 7. — I, 48. XXX, 2.

ἐξελαύνω cf. A: p. 51. — XIV, 34: *τοὺς πολεμίους.* — XV, 5: *Ἀλκιβιάδην ἐκ τ. φυλῆς* III, 7, 40, 43. XII, 8, 21. (XIII, 13, 47.) XXV, 26.

ἐξευρίσκω XIV, 46: *ἐξευρεῖν τὰ ἁμαρτήματα* I, 31. III, 7. XXXII, 18. fr. 1, 1.

ἐπιδείκνυμι cf. A: p. 50. Schultz. p. 40. — XIV, 3 *τ. νόμους ἐπέδειξε* (actor primarius), cf. I, 5: *τὰ ἐμαυτοῦ πράγματα ἐπιδείξω* 21. III, 44. XXIV, 9.

ἐπιτηδεύω XIV, 26 — I, 1, 29. XIII, [65]. XXX, 2. cf. F: ad XXX, 2.

ἔρχομαι = reverti. cf. G et R: ad XII, 16. XIV, 38: *οὐδέποτ' ἐλθὼν εὐθύνας ἐτόλμησε δοῦναι* X, 25. XII, 54. XIII, 13. XVI, 4. XIX, 50. [XX], 14. XXXI, 9. cf. *ἥκω*: III, 11. XII, 16. XIII, 8.

ἑταιρέω XIV, 41 — III, 24.

ἔχω 1) c. acc. subst. a) XIV, 33: *τὴν χώραν* — XIII, 46 *τὴν ἀκρόπολιν*. cf. IV, 20. XXXIV, 4. b) *ἡλικίαν*: XIV, 6 — X, 4. VII, 29. c) *γνώμην*: XV, 4. 12. *τὴν αὐτὴν γν.* cf. Leb: p. 75; apud Lysiam sescentiens. XXI, 19: *δέομαι ὑμῶν τὴν αὐτὴν νῦν περὶ ἐμοῦ γνώμην ἔχειν ἥνπερ καὶ ἐν τῷ τέως χρόνῳ* et XXIV, 21: *δέομαι πάντων τὴν αὐτὴν ἔχειν περὶ ἐμοῦ διάνοιαν ἥνπερ καὶ πρότερον* non modo propter verborum et sententiarum congruentiam, sed etiam propterea comparanda sunt, quod ex praegresso infinitivo *ἔχειν* ad alterum membrum subaudiendum est impf. *εἴχετε*. d) *συγγνώμην*: XIV, 11. — X, 2, 26, 30. XII, 29, 31. XIII, 90. XXV, 1, 35. e) *προθυμίαν*: XV, 1: *δέομαι τῶν στρατηγῶν μὴ πᾶσαν προθυμίαν ἔχειν παρὰ τὸ δίκαιον ψηφίσασθαι*. v. i. Praeterea *ἔχειν* legitur: XIV, 35, 37.—22, 25. Sed exempla proferre supervacaneum est.

ἡγέομαι α) c. genet. = praeesse. XIV, 21: *οὐδὲ γὰρ* (sc. *ἂν*) *εἶχον, ὅτου ἡγοῦντο.*[1]) XV, 6 *ἡμῶν ἡγήσασθαι* —XIII, 80.

---

1) Praefero igitur, quod codex exhibet. Nam vim particulae *ἂν* e praecedenti enuntiato pertinere posse ad id, quod sequitur, dummodo alterum cum altero sententia arte cohaereat, multis exemplis F: Philol. XIX p. 606 sqq. et in ed. ad XII, 47, 98. XIV, 14 ostendit. Nec tamen inutile est inspicere eius ad locum adnotationem. (Adstipulatur praeterea K: *JJ.* CV p. 254.) Simile fit etiam XIV, 14. cf. X, 2. XII, 34. 47 etc. — Formae *ἡγοῦντο* post Akenum et F denuo probe patrocinatus est Gerthius: *Krit. z. griech. Moduslehre.* Progr. p. 18. — Verba supra laudata per interiectionem addita sunt. Scripsit, sicut vidi e censura Hergelii: *Wochschr. f. klass. Phil.* V p. 456 sq. de huius figurae apud or. att. usu Egger in diurnis, quae inscribuntur *Mittelschule, Wien* I p. 22 sqq. Doleo,

β) = putare. Nihil addo nisi XIV, 43 *νομίζειν* et *οἴεσθαι* inter se opponi, cum oppositio conformari soleat verbis *νομίζειν* et *ἡγεῖσθαι* XVI, 13—XXVIII, 17. cf. G: ed. p. 497. Sed eadem quae hoc, de quo agitur loco verba variata sunt in antithesi fr. 1, 1[1]) (bis *οἴεσθαι* XIII, 33).

θαυμάζω a) c. *εἰ*: XIV, 11, 23 — fr. 53, 1 (*θαυμαστὸν εἰ*: III, 24. VII, 7). b) c. enunt. interrog. XIV, 46 *θαυμάζουσιν, ὅπως . . ἐδυνήθην*. cf. XII, 34 (*τί ἂν . . ἐποίησας*), XIII, 49 (*ὅ, τι*).

θεραπεύω XIV, 14: *ἐν τ. πόλεσι καταμείναντες ἐθεραπεύοντο ἄν*, Erot. 233[b]: *τὴν παροῦσαν ἡδονὴν θεραπεύων*, XIX, 37: *ὑπὸ τῶν παίδων θεραπεύεσθαι* — XXIV, 6. VII, 26.

κάμνω XIV, 14: *τῶν στρατιωτῶν οἱ κάμνοντες*, cf. fr. 53, 4: *τὸ ἀποθανεῖν καὶ καμεῖν κοινὸν ἅπασιν.*

καθαιρέω XIV, 39: *τῶν τειχῶν καθῃρημένων* XII, 63, 68. XIII, 12. XVI, 4—XII, 99. XIII, 46—XII, 40.

καταγελάω XIV, 46: *μου*, XV, 10: *τῆς πόλεως*, fr. 53, 2: *τῶν θεῶν καὶ τῶν νόμων.*

κατάκειμαι vox propria = accubare. XIV, 25: *ὑπὸ τ. αὑτῷ ἱματίῳ*[2]) *κατακείμενος*, I, 24: *κατακείμενος παρὰ τῇ γυναικί.*

καταλαμβάνω XIV, 33 *Φυλήν*, 35 *ἃ χρὴ τ. χωρίων κ.*, XII, 52 *Φυλήν*, XXVIII, 7 *χωρία.*

καταφρονέω XIV, 9: *οὕτως ὑμῶν κατεφρόνησε καὶ τοὺς πολεμίους ἔδεισε κτλ.*, cf. XII, 84: *τοσοῦτον . . ὑμῶν καταπεφρόνηκεν.* XIII, 73.

κατηγορέω περί: XIV, 3 — VII, 35.

---

quod huius commentationis inspiciendae mihi non facultas erat. Exempla compluria collegit Leb: p. 74.

1) Quae Welcker (*kl. Schr.* I p. 412 sqq.) affirmat or. a Lysia contra Aeschinem Socraticum compositam, subditiam esse, ea cecidisse puto iam recensione, quam scripsit Vischer *JJ.* LXXIII p. 7. Praeterea cf. R: *JJ.* LXXXI p. 325 et B: p. 630.

2) cf. F: adp. Praeterea adsentiuntur: Bremius *JJ.* I p. 374, Keilius Herm. XIX p. 162 adn., Teichmüller *literar. Fehd.* II p. 267. — *ἱμάτιον* commemoratur: XII, 18 (ad tegendum corpus Polemarchi mortui); XIII, 40. X, 10. fr. 18. XXXII, 16.

κεῖται ὁ νόμος περί: XIV, 6 — XXXII, 23.

κωμάζω = commissari; est hominis protervi et petulantis: XIV, 25. — III, 23.

λέγω a) *ἀληθῆ λέγειν*: XV, 5. cf. Pertzius ll. p. 12, St 2 p. 101. b) *λέγειν ὡς*: XIV, 5, 31, 32, 35. cf. Karlowa *Bem. z. Spr. gebr. d. Dem. mit Berücks. a. att. Redn.* p. 3.

λύομαι = e servitute redimere; cf. F: ad XIV, 27 *Ἀρχεβιάδης αὐτὸν ἐλύσατο* — XII, 20. XIX, 59. XXVI, 24.

μαρτυρέω. De huius verbi constructione disputant Fu: in diss. p. 58 et Weiskius ll. p. 822 sq. — XV, 6 significat testimonium eorum, qui reo adsunt. cf. XII, 87.

μέλει XIV, 9. — X, 9. XII, 74. Pertinet huc etiam XIV, 29: *οὔτε τῶν γεγενημένων αὐτῷ μεταμέλει οὔτε τῶν μελλόντων ἔσεσθαι*. Nam quod olim Bremius (exc. III) [1]) demonstrare studebat hoc zeugma — e voce enim *μεταμέλει* ad alterum membrum promendum est *μέλει* — ferri posse, iure recentioribus interpretibus non probatur. F igitur accipit Reiskianum additamentum *μέλει*, quod Halbertsma lect. Lys. p. 33 sq., utpote Batavorum gens rarissime ea curat, quae aliorum opera dudum elaborata sunt, iterum se invenisse mea pace gaudeat. (cf. *phil. Anz.* II p. 139). Sed libere confiteor mihi antecedente composito (*μεταμέλει*) iterationem simplicis (*μέλει*) praesertim cum in fine enuntiati positum sit, iusto languidiorem videri. Potius tolerarem, si ordine verso *μέλει* ante *μεταμέλει* collocari posset. Confugio igitur ad coniecturam K[i], qui *JJ.* CV p. 254 *μετα* deleri et *μέλει* ad utrumque membrum referri iubet. *μεταμέλει*, ut hoc adiciam, scriptum est: III, 43. XVI, 2. XXVI, 20. Erot. 231[a].

μέλλω c. inf. fut.: XIV, 4, 29, 30. cf. A: p. 53. XIV, 30: *καὶ ὑμῖν καὶ τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι προσήκει* non res, sed homines significantur. Comparari potest XVIII, 5: *τοὺς ἄρξειν μέλλοντας* et XXVI, 8. — Paulo uberius tractanda sunt XV, 9: *ὑπὲρ τῶν παρεληλυθότων ὀλίγους τιμωρησάμενοι πολλοὺς*

---

1) De zeugmatis apud or. att. usu egit praeter eum Sch: obs. p. 19 et vind. p. 24 sq.

κοσμιωτέρους ἐν τοῖς μέλλουσι κινδυνεύειν et XV, 10: *ἄλλως τε καὶ περὶ Ἀλκιβιάδου μέλλοντας ψηφίσασθαι.*

Illic enim haesitat F, num *κινδυνεύειν* aptum esse possit a voce *κοσμιωτέρους*. Iure opinor. Nec tamen id verbum e textu eicio. Quid enim? infinitivum ab eo verbo regi, quod suscipit (*μέλλουσι*), nonne simplicius et rationi magis conveniens est? Praefracte autem nego valere id, quod idem in hanc Bauri interpretationem explicat verba *ἐν τ. μέλλ.* propter opposita *ὑπὲρ τ. παρελ.* ad nihil posse referri nisi ad tempora futura. Etenim prorsus non intellego, cur dici nequeat: 'poenis criminum iam perpetratorum a quibusdam repetitis multos inter eos, qui in posterum pro patria pericula subibunt, reddetis tenaciores disciplinae militaris'.

Propter alterum autem locum paucis tangenda est controversia illa veterrima, utrum liceat *μέλλειν* coniungere cum inf. aor. necne. Ut aliorum sententias omittam, Fu: *Rh. M.* XXXIII p. 577 infinitivum illum cum ceteris scriptoribus largiatur, oratoribus atticis abrogat. Sed quae ratio hac in lege insit, non video. Immo cum neque aoristi natura neque Graecorum ingenium renitatur, infin. aor. attribuendum esse arbitror et verbis dicendi et voculae *μέλλω* tum, cum is, qui loquitur, non quo tempore aliquid futurum sit, curat, sed omnino aliquid fieri exprimit. (Idem statuit Roeder *üb. Cobets Emend. d. att. Redn.* p. 88.)

Qua causa commotus XV, 10 codicis memoriam *ψηφίσασθαι* amplector. Verum quamquam inf. aor. in corpore Lysiaco iterum non exstat — fortasse [VI], 37 traditur —, tamen e loco ab aliis in suspicionem vocato nihil colligo.

μεταπέμπομαι XIV, 26: *μετεπέμφθη* [1]) *ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἐπειδὴ .. ἐξήμαρτεν.* — XIII, 54 — XII, 71. XIII, 39, 40. fr. 75, 5.

---

1) F[1] coniecturam *ἀπεπέμφθη* comprobari non posse eius censor docuit (*lit. Centrbl.* 1869 p. 395). Alcibiades enim filius, cum pater postremum Athenis versaretur (anno 407), nonum fere annum agebat. Manifestum autem est eum hac aetate nondum ea perpetrasse, quae § 25 ei crimini dantur, quamvis *ἀνήβῳ ὄντι.*

μηνύω = deferre. XIV, 35: *τοὺς βουλομένους ἀφίστασθαι μην.* cf. Ri: p. 14.

μιμέομαι XIV, 25: *μιμούμενος τοὺς αὑτοῦ προγόνους,* XXXIII, 6: *τοὺς προγόνους μιμ.* cf. [II], 61.—XVI, 20.

νομοθετέω XV, 9: *νομοθετήσοντες περὶ αὐτῶν.* cf. fr. 87.

ὀργίζομαι cf. Ri: p. 13, F: ad XXXI, 11 adp. a) c. *ἐπί* c. dat: XIV, 13. XXVIII, 2. XXXII, 21. b) c. *ὅτι*: XIV, 20. XII, 58. Nomen eius, cui aliquis irascitur, in dat. collocatur: XIV, 8, 39. XV, 9 — passim.

παραδίδωμι 1) *τοῖς ἕνδεκα,* vox propria: XIV, 17. cf. F: ad XIII, 68. 2) XIV, 34: *τὴν τ. θαλάσσης ἀρχὴν — Λακεδαιμονίοις* XII, 80, 95. XIII, 14, 15, 34, 46, 62.

παρακαλέω XIV, 28: *πολλοὺς παρακαλέσας,* I, 46. fr. 75, 5: *παρακαλέσας μάρτυρας.* cf. XXII, 8. — XIII, 18, 71. XXXII, 10. Erot. 233[e].

παρακελεύομαι XV, 2 — I, 35. XII, 13. XXVIII, 16.

παραλαμβάνω XIV, 26: *ὁ δὲ παραλαβὼν τὸ χωρίον,* VII, 9, 34: *ἐπειδὴ παρέλαβον τὸ χωρίον.*

παραλείπω = relinquere XIV, 3: *ὅσα παραλέλοιπεν* (actor primarius), 47: *τὰ εἰρημένα καὶ τὰ παραλελειμμένα ἀναλογισάμενος.* I, 5: *ἅπαντα ἐπιδείξω οὐδὲν παραλείπων,* fr. 16, 2: *δίκαιος εἶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπαντα,* Erot. 234[c]: *ἱκανὰ τὰ εἰρημένα.. εἰ δέ τι ποθεῖς ἡγούμενος παραλελεῖφθαι.*

παρέχω a) *ἑαυτὸν παρέχειν,* α) c. acc. XIV, 1: *τοιοῦτον πολίτην* — passim. β) c. inf. cf. Foe: p. 44 sqq. XIV, 7: *οὐ παρέσχε μετὰ τῶν ἄλλων ἑαυτὸν τάξαι* (dativus: *τοῖς στρατηγοῖς* facile subauditur), XXXI, 9: *ὑμῖν ἑαυτὸν τάξαι παρασχεῖν.* — Sunt etiam alia verba apud Lysiam, quibus infin. adponatur, ut quo intendas, exprimatur (A: p. 53) *αἱρεῖσθαι*: XII, 58. XXVI, 20. XXX, 29. XXXI, 16 (cf. F), *ἀποδιδόναι*: XIX, 7, *δοκιμάζειν*: XXVI, 11, *εἶναι*: XII, 95. XXXII, 11 (cf. G: ad hos locos et de praeterit. form. apud or. att. progr. Zwick. 1874 p. 38.), *καταλέγειν*: XVI, 13, *παραδοῦναι*: VII, 34. XXII, 2, *παρακαλεῖν*: XVIII, 4, alia. — b) c. acc. subst. α) de suppeditanda et mutuo danda pecunia (Foe: p. 45.) XIV, 37: *παρ-*

ἕξειν βασιλέα χρήματα, XIX, 22. (43, 59.) XXVI, 24—XIII, 91. XVI, 14. *β)* XIV, 2: *ἐλπίδα παρέχοντα.* Idem non legitur; sed simile: Erot. 233^b: *ἃ λύπην παρέχει.* XIX, 1: *πολλὴν ἀπορίαν ὁ ἀγών,* 30: *ἡδονήν.* *γ) μάρτυρας παρασχέσθαι*: XIV, 3. cf. W 1 p. 19.

πειράομαι Usitatissimum huius verbi futurum in propositione: XIV, 2: *πειράσομαι . . μεθ' ὑμῶν αὐτὸν τιμωρήσασθαι.* VII, 3. XII, 3, 5. XXV, 7. XXXII, 3.

περιοράω cf. Leb: p. 86, F: in ed. II p. 166.

ποθεῖν XIV, 1: *οὐδεμίαν ὑμᾶς ποθεῖν ἀκοῦσαι πρόφασιν,* Erot. 234^c: *εἴ τι σὺ ποθεῖς — ἐρώτα.*

ποιέω a) c. infin. = efficere. cf. A: p. 53. Schultz. p. 40. b) medium *α) περὶ πολλοῦ* etc. *ποιεῖσθαι*[1]): *περὶ πλείονος π.* XIV, 40. XV, 8 - XXVIII, 11 etc. *π. ἐλάττονος π.* XV, 11 (*τῶν νόμων*).[2]) I, 26 etc. *β)* c. acc. subst. *ἀπολογίαν*: XIV, 8 *ταύτην τὴν ἀπ., ὡς οὐκ ἠδίκει* cf. A: p. 48. — cf. *ἀπολογεῖσθαι ὡς*: XIII, 77, 89. (XII, 22.) [VI], 37; *τεκμηρίῳ χρῆσθαι, ὡς* XXIV, 12. — *ἐπίδειξιν* XIV, 21: *τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως.* XXXIII, 2: *ἐ. τῆς γνώμης* (*ἀπόδειξιν*: XII, 19 *τοῦ τρόπου τοῦ αὑτῶν.* cf. XVIII, 13: *ἡγούμενος αὑτῷ καλὴν εἶναι τὴν ἀπόδειξιν καὶ πρὸς τοὺς πολίτας καὶ τοὺς ξένους*); *τοὺς λόγους*: XIV, 33 (is, qui se defendit) XXII, 3. XXV, 2. fr. 23. cf. Fu: ad XII, 2.

πολιτεύομαι XIV, 42: *ἀδίκως καὶ παρανόμως καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους πολιτευόμενοι καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς διακείμενοι.*[3])

---

1) PRMueller, vir d. de L. or. emendandis ceteroquin optime meritus, acta egit, cum nuperrime (*JJ.* CXXXVII p. 471) XXI, 25 *περιποιῆσαι* pro *π. πολλοῦ ποιήσασθαι* scribi iuberet. Idem enim iam Pluygersius Mnemos. 1862 p. 84 proposuerat.

2) cf. F: adp. — Cobetum Mnemos. 1882 p. 332 eandem coniecturam ut novam viris doctis obtulisse quis est, qui miretur? — Scriptura probatur anonymo (*lit. Centrbl.* ll.) et Kirchnero quaest. L. spec. progr. Demmin p. 8. — Quemadmodum Lysias operam dederit, ut adposito ad comparativum vel genetivo vel *ἤ* perspicuitatem servaret, scite explanavit St 2 p. 112. Supplet exempla G: de arg. ex contr. p. 294.

3) Haec transpositio verborum, cuius auctor est Bekker (cf. F: adp.), necessaria videtur esse. Etiam Roe: *Z. f. G.* 1877, 7 et Heldmannus p. 2 adstipulantur.

Lysias verbo plerumque utitur absolute: XII, 20, 63, 94. XXV, 10, 27. XVI, 18 (*φιλοτίμως καὶ κοσμίως*) XXVI, 19—XXI, 18 (*ὑπὲρ ἁπάντων*).

Sed tamen non puto offendendum esse. Nam ut missum faciam contendi posse Erot. 234[a]: *φιλοτιμεῖσθαι, σιωπᾶν πρός* vel XVI, 10: *πρὸς τοὺς ἄλλους οὕτω βεβίωκα,* praepositio *πρός* c. acc. qua est indole, cum eiusmodi verbis recte consociatur et eo facilius hoc loco fertur, quod concinnitatis studio videtur nata esse. Constat autem Lysiam et ipsum hac causa nonnunquam permotum esse, ut uteretur verbis vel elocutionibus insolentioribus. cf. FG: proleg. adn. 83; G: de arg. p. 142 sq. 147 sq.

τὰ πεπραγμένα XIV, 2, 17, 19, 23. cf. W 2 p. 4, Schultz. p. 38.

προσήκει cf. FG: ad XXV, 7. a) c. dat. c. inf. *α*) = conducit XIV, 24: *προσήκει ὑμῖν περὶ αὐτῶν εἰδέναι.* — X, 5. XII, 38. XXV. 11 etc. *β*) = convenit XIV, 30: *καὶ ὑμῖν καὶ . . τιμωρεῖσθαι πρ.* XIII, 89, 92, 96. fr. 89. — cf. XVII, 1. b) c. inf. nudo XIV, 1, 21.[1])—XIII, 96. XVI, 9. Erot. 231[a]. Multorum assensum tulit Cobetus (cf. F: adp.), qui scribi iusserit XIV, 29: *τῶν ὀνειδῶν τῶν αὑτῷ προσόντων* pro tradita scriptura *προσηκόντων.* Sed nescio an id, quod codex exhibeat, defendi possit comparato fr. 53, 4: *τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν ἢ καμεῖν νομίμως κοινὸν ἅπασιν ἡμῖν ἐστι, τὸ δ᾽ οὕτως ἔχοντα τοσοῦτον χρόνον διατελεῖν καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀποθνήσκοντα μὴ δύνασθαι τελευτῆσαι τὸν βίον τούτοις μόνοις προσήκει τοῖς τὰ τοιαῦτα ἅπερ οὗτος ἐξημαρτηκόσιν.*

προσιέναι XIV, 11: *προσιόντων τ. πολεμίων,* XVI, 16: *τ. πολεμίους μὴ δύνασθαι πρ.*[2]) — cf. [II], 34.

τὰ προσταττόμενα ποιεῖν XIV, 20, 21, 45. G: ad XII, 20, Ri: p. 14.

---

1) Herwerdenus anal. crit. et eius censor in *lit. Centrbl.* 1869, 24 *προσῆκε* praeferunt. At me iudice *προσήκει* multo fortius est.

2) Herbstius (*JJ.* LXXVII p. 686): *παριέναι,* quod F et Weidner ed. 1888) receperunt. Sed nescio, cur verbum amplioris notionis falsum sit. — Alio sensu saepius: I, 16 (in § 20 haec vox corrigenda est cf. Kappeyne van de Copello *JJ.* XCVII p. 479 et F: II p. 176) VII, 34. XXIII, 8, 9 etc.

πυνθάνομαι a) absolute: XIV, 12, 13.—XIII, 40. Erot. 231e. b) *παρά τινος*: cf. St 2 p. 113.

σκέπτομαι cf. A: p. 60. a) c. acc. subst. XV, 10: *τὴν αὑτοῦ*[1]) *σωτηρίαν*, XII, 12: *τὰ ἐν ἐκείνῃ τ. οἰκίᾳ*. b) c. enunt. interrog. XIV, 6, 41. XV, 5. cf. I, 35. III, 24. XXVI, 21. fr. 8.

συλλέγω XIV, 11: *οὐδὲν ὄφελος νόμους κεῖσθαι ἢ ὑμᾶς συλλέγεσθαι*, XIII, 21: *συλλέγονταί τινες ἐναντιωσόμενοι τοῖς πράγμασι*, XVI, 14: *συλλεγέντων τῶν δημοτῶν*.

συνεξέρχομαι XIV, 7 cum Thalheimio restituendum esse explanaturus sum in exc. (*μεθ' ὑμῶν συνεξῆλθε*).[2]) Hac voce Lysiam usum esse me non posse ostendere profiteor. Sed velim haec respicias. Primum *ἐξελθεῖν* dicuntur ab illo ei, qui proficiscebantur, ut trigintaviros caperent XXV, 9: *ἐξελθόντες μεθ' ὑμῶν .. ἐπολιόρκουν* (cf. III, 45). Deinde adamat Lysias inter bicomposita ea, quorum altera pars est praepositio *συν*: *συναπιέναι* XIII, 52, *συναπόλλυσθαι* XII, 88, *συνδιαβάλλεσθαι* XII, 93. XIII, 26, *συνεισπίπτειν* III, 15, *συνεκδιδόναι* XIX, 59, *συνεκπλεῖν* XIII, 25, 26, 27, 58, *συνεξαμαρτάνειν* III, 12, *συγκαταλύειν* XVI, 5. XXX, 9, 15, 30[3]), *συγκατιέναι* XIII,

1) F hoc loco et XIV, 23 adnuente G°: de arg. p. 355 codicis scripturam *αὑτοῦ* tueri studet. Nec vero mihi persuasit. Primum enim id fundamentum, unde proficiscitur, futtile est. Nam cod. X scriba omnibus fere locis (cf. Sch: lect. L. p. 299 adn. 1 et p. 348; Erdm: Ps. Lys. or. fun. p. 4) spiritum asperum confudit cum leni (in or. XIV § 28 (ter) et § 38), ut ubi traduntur formae mollitae, eas magis forti quam manui oratoris vindices. Deinde autem tota titulorum copia teste Schmollingio (*üb. d. Gebr. ein. pron. auf att. Inschr.* I p. 5) nullum huiusmodi exemplum invenitur. Atque periculosum esse mihi videtur suo quemque arbitrio eos locos sibi eligere, quibus pron. *αὐτοῦ* cum vi dictum esse putet.

2) Etiam Hertlinius Herm. XIII p. 10 idem verbum coniecit.

3) Praeterea numerus haud exiguus est aliorum bicompositorum: *ἐπεξιέναι* X, 12, 31. XXIII, 14. XXVII, 15. XXXI, 18. fr. 8 (cf. Maetzner ad Antiph. p. 128, Kirchner ll. p. 3, F: ad X, 2 et in ed. min. ad X, 31, Roschattus *die Metapher b. d. att. Redn.* p. 16). *περικαταρρέω* XXX, 22, *προκαταγιγνώσκω* XIX, 10. [XX], 21, *προσαπογράφειν* XIII, 31 (si verba genuina sunt, quod vix credibile est; cf. G ad hunc locum), XIII, 56, *προσαπόλλυσθαι* XII, 64; *ἐπανάγνωθι* X, 18 omnium consensu PRMueller mutavit in *ἔτι δ' ἀναγν.* — *ἀποδιοπομπεῖσθαι* et *ἐπεγκαλεῖν* spuriarum orationum sunt ([VI], 53. [VIII], 1). Multa insunt in or. [II]: § 24 *προα-*

77. XXV, 9. XXXI, 13. Praepositio denique *μετά* cum eius modi compositis etiam alibi coniungitur (cf. G: ed. I p. 347 sq.): XIII, 27, 58. XXV, 9. cf. fr. 53, 2: *συνεστιᾶσθαι μετά*, XIII, 80: *συνακολουθεῖν καὶ συμπέμπειν μετά* (*ἀκολουθεῖν μετά*: XII, 12. fr. 20), XXI, 8: *συμπλεῖν μετά*.

τελευτάω F: ad XXXII, 20. a) = mori: XIV, 27. — XIII, 95. XVII, 3. fr. 74 etc. b) ptcp. praes. = postremus *α*) c. altero ptcp. XIV, 26: *πρότερον μὲν ὕβρισεν αὐτὸν . ., τελευτῶν δὲ δήσας . . εἰσεπράττετο*, XXXII, 20: *ἐτόλμησε τὰ μὲν ἔξαρνος γενέσθαι, τὰ δὲ τελευτῶν ὁμολογήσας ἔχειν . . .* *β*) I, 20. XII, 60. XXV, 27. XXXII, 11, 12, 28.

τέμνω XIV, 38: *δένδρα τεμεῖν*, VII, 6. XXXIV, 9 tralaticio sensu: *τ. χώραν τεμνομένην*.

τιμωρέομαι FG: ad XIII, 41 et XII, 35. a) *τιμωρεῖσθαί τινα*: XIV, 2, 10, 12, 19, 30. — passim. b) cur aliquis ulciscatur, significatur praepositionibus: *α*) *ἀντί* XIV, 30: *ἀνθ᾽ ὧν τιμ. προσήκει* — XII, 94: *ἀνθ᾽ ὧν . . τιμωρήσασθε*, *β*) *περί* XIV, 2: *π. πάντων τ. πεπραγμένων . . αὐτὸν τιμωρ.*, X, 3: *π. τοῦ πατρὸς μὴ τιμωρ. τὸν ταῦτ᾽ εἰρηκότα.* Neque enim video, quidni alter locus alteri praesidio sit, quamquam haec locutio his duobus solis locis legitur et *περί* facillime mutatur in *ὑπέρ*.[1]) Et III, 42: *τιμωρίαν καταστήσασθαι περί*, I, 35 et ubicunque *δίκην δοῦναι* vel *δ. λαβεῖν περί* invenitur (cf. F: ad I, 35 adp.), nonne *περί* eadem ratione adhibetur? Huc accedit, quod L. eam ipsam praepositionem apprime in deliciis habuit, ut totidem fere usurpata sit atque *ἐν*, cuius adhibendae multo maior erat occasio (cf. Lutzius *allg. Beob. üb. d. Präp. b. d. att. Redn.* p. 9 sq.). Quare non mirum est, quod Lysias *περί* coniungit cum verbis, quae alibi cum ea non componuntur. Exempla sunt *ἐναντιόομαι* XIII, 17 *περί*[2]) — [XX], 8:

πόλλυσθαι, § 59 *ἐγκαθίστασθαι*, § 60 *συγκαταθάπτω*, §§ 34, 36 *ὑπεκτίθεσθαι*.

1) Ad eos, qui W° 1 p. 5 teste *ὑπέρ* in textum recipiunt, adde R: *JJ.* LXXXI p. 329, B: *Jen. Litztg.* 1875 p. 375, Hamakerum quaest. de nonn. L. or. p. 10.

2) W et R: ll. hic quoque *ὑπέρ* corrigendum esse existimant.

ὑπέρ (idem Xen. Anab. VII, 6, 5; codd. deteriores exhibent genetivum causalem) — et *ἀποδέχεσθαι* XIII, 89, quod Schoemannus (cf. G: ed. p. 457) satis defendisse mihi videtur.[1]) Aliter scriptor or. XV. v. i.

ὑβρίζειν F: ad XIV, 26. a) = stuprare *α*) c. acc. XIV, 26: *ὕβριζεν αὐτόν* — III, 26: *ὑβρ. τὸ μειράκιον* (XII, 98: *οἱ παῖδες .. ἂν ὑβρίζοντο*). *β*) c. *εἰς*: I, 16. b) = superbire *α*) c. acc. XIV, 29: *ἑτέρους* — III, 23: *ὑβρίζων καὶ τύπτων ἀμφοτέρους ἡμᾶς*. I, 4. *β*) absolute: I, 25 (cf. I, 4, falso Ri: p. 9). III, 40. X, 26. fr. 44. *γ*) *εἰς*: I, 16.

ὑπάρχω XIV, 2, 35, 46. cf. F: ad XIV, 46; A: p. 52.

ὑπολαμβάνω cf. Sch: vind. p. 82. Docet G: ed. p. 447 semper fere praecedere enuntiatum ab *ἐάν* particula ordiens et Lysiam, cum ceteri praeferant *ὑπολαμβ. δεῖ*, anteponere *ὑπ., χρή*. XIV, 21: *ἐάν — ὑ. χρ., ὅτι οὐδὲν ἂν ἔδει*, XIII, 82: *ἐάν — ὑ. χρ., εἰ .. ἐγένετο*, XXVI, 5: *ἄν —, ταῦτα χρ. ὑ., μὴ εὐήθεις δοκῆτε.*

ὑφαιρέομαι vox propria; nam *ὑφαιρεῖται* is, qui munere publico fungens reipublicae pecunias subripiat XIV, 25: *οὐκ ὀλίγα τῶν ὑμετέρων ὑφῃρημένῳ*, 37: *πλέον ἢ διακόσια τάλαντα τῆς πόλεως ὑφείλετο*, XXVIII, 10: *ὡς πλεῖστα τῶν ὑμετέρων ὑφελόμενος* cf. § 7, 16, XXX, 26: *τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφῄρηται*, (XXV, 18 non opus est cum S° *ὑφαιρεῖσθαι* restituere).

φέρω τὴν ψῆφον XIV, 15. XV, 12. — XII, 33, 92, 100. fr. 88.

φοβέομαι c. acc. XIV, 15 — Erot. 232°.

φροντίζω XIV, 9: *τῶν νόμων οὐκ ἐφρόντισε*, XXX, 5: *μήτε τῶν νόμων φροντίζειν*. cf. III, 16, 29.

φυλάττω XIV, 35 *φρούρια*, XXVI, 9 *πρᾶγμα*.

χράομαι XIV, 4: *ἡ πόλις αὐτοῖς* (sc. *τ. νόμοις*) *χρήσεται*, X, 13: *χρῆσθαι τοῖς νόμοις*. b) c. dupl. dat. XIV, 12: *τούτῳ παραδείγματι χρώμενοι*, 32: *ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς χρῆται*

1) Boblenzius *krit. Bem. z. L.* p. 17 (cf. Fu: *ph. Rdsch.* 1882 p. 748) *περὶ τούτων* falso e sequenti enuntiato huc pervenisse arbitratur; a Lysia scriptum fuisse *τοῦτο*.

παραδείγμασι περί, cf. XXV, 23: *τοῖς πρότερον γεγενημένοις παραδείγμασι* XIII, 82. — XXVIII, 16 (*χείροσι τοῖς πολίταις*). XXXII, 12.

ψηφίζομαι a) c. *περί*: XV, 10: *π. Ἀλκιβιάδου* — XXI, 1: *π. οἵου τινὸς ἐμοῦ ὄντος ψ.* b) c. acc. XIV, 10: *τὰ βέλτιστα,* XIV, 47. XV, 1, 11, 12: *τὰ δίκαια,* XV, 8: *οὐχ ὅτι ἂν οὗτοι κελεύωσι,* X, 21. XXI, 12: *τὰ δίκαια,* XIX, 64: *τά τε δίκ. καὶ ὑμῖν αὐτοῖς τὰ συμφέροντα,* XII, 72: *τἀκείνοις δοκοῦντα* (cf. XIII, 97: *δίκαια καὶ ὅσια,* articulus deest cf. G: ed. I p. 468 —96. XII, 44, 75). c) absolute: XV, 1. 9.

Adiungo nonnullas res grammaticas ad verba spectantes, quae nondum tractatae sunt.

1) XIV, 2: *οὐ γὰρ μικρὰ τὰ ἁμαρτήματα οὐδὲ συγγνώμης ἄξια οὐδ' ἐλπίδα παρέχοντα ὡς ἔσται . . ., ἀλλ' οὕτω πεπραγμένα καὶ εἰς τοσοῦτο κακίας ἀφιγμένα, ὥστε . .* Duo monenda sunt; unum est, quod desideratur *ἐστί,* alterum, quod copulativa particula conglutinantur adiectiva et participia. Gemellum exemplum est XXV, 6: *ἱκανοὶ γὰρ* (sc. *εἰσὶν*) *οἱ ὑπάρχοντες ἐχθροὶ καὶ μέγα κέρδος νομίζοντες εἶναι.*

Adiectivo in neutrius generis plurali posito deest copula *ἐστί* XXIX, 8. XXX, 31: *ἱκανά μοι τὰ εἰρημένα* (contra XII, 79: *ἱκανά μοί ἐστι τὰ κατηγορημένα*). Raro fit, ut *ἐστίν* omittatur apud masculini generis adiectivum: XIV, 35 *καίτοι τίς οὕτως ἄπειρος τῆς αὑτοῦ πατρίδος, ὅς,* saepius apud substantivum XIV, 35: *τίς οὖν ἐλπίς . . πείσεσθαι τὴν πόλιν,* XXXIII, 7: *ὧν ἕνεκα ἐλπίς . . . κεκτῆσθαι,* (positum est: XIV, 21: *τίς γάρ ἐστιν ἐλπίς*); saepissime denique, cum adiectivum in neutrius generis singulari numero collocatur XIV, 19: *δῆλον ὅτι*; v. s. v. *δῆλος*; 23, 32: *ἄξιον* c. inf.; (Leb: p. 80). — XIV, 18. XV, 6: *δεινόν* c. inf., idem XII, 36 — (additum est XIV, 4: *εἰκὸς τοίνυν ἐστί.* Erot. 231[ce]).

Consentaneum est in enuntiatis secundariis hanc consuetudinem minus increbuisse; attamen etiam Lysiae orationes huius rei exempla praebent. Quae collegerunt: St 1 p. 558, FG: ad XII, 33 (plenius), Schultz. p. 40. — Satis habeo ea eligere, quae proferre mea interest; XIV, 11: *ἐνθυμηθῆναι*

χρή, ὅτι οὐδὲν ὄφελος νόμους κεῖσθαι. cf. XXVIII, 15: *ἐπίστασθε, ὅτι οὐδεμία ἐλπίς ἡμῖν*, XIV, 24: *ἐπειδὴ γὰρ εἰκὸς ὑμᾶς ἀκροᾶσθαι*, cf. XII, 33: *ἐπειδὴ οὐχ οἷόν τε*, XXVII, 15: *ὡς εἰκός*, XIV, 37: *ὥστ᾽ οὐ χαλεπόν*, 45 *ὥστ᾽ οὐδὲ ἄξιον*, cf. XIX, 36. XXX, 16: *ὥστ᾽ εἰκός*, XXX, 18. XXXIII, 6: *ὥστ᾽ ἄξιον*.

Si quis quae aliae formae verbi *εἶναι* omittantur a Lysia, cognoscere vult, eum remitto ad ea, quae adnotant St 1 p. 558, St 2 p. 102, FG: ad XII, 53, 72. XXIV, 4. XXV, 7 (cf. etiam RFu).[1])

Simile genus ellipsis[2]) est, ut hoc statim addam, XIV, 5: *ἐάν τις λίπῃ τὴν τάξιν εἰς τοὐπίσω δειλίας ἕνεκα* (sc. *ἀναχωρῶν* v. § seq.). Nec quicquam habet offensionis; nam constat etiam Lysiam brachylogiam, ut hoc verbo utar, admisisse in elocutionibus cotidiano usu tritis. Testes sunt hi loci: XII, 12, 16: *ἀκολουθεῖν εἰς Δαμνίππου, Ἀρχένεω* (sc. *οἰκίαν*), XII, 95: *ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ μαχεσάμενοι*, 98 *ἐπὶ ξένης*, XXXIV, 7, 8, 10: *τὴν αὑτῶν οἰκοῦντες, εἰς τὴν τούτων ἐμβάλλειν, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ*, fr. 78: *εἰς τὴν ἡμετέραν αὑτῶν κατελθεῖν*, XXXIII, 2: *ἐν τῷ καλλίστῳ* (sc. *χώρῳ*) *τῆς Ἑλλάδος*, XVI, 15: *τῆς πρώτης* (sc. *τάξεως*) *τεταγμένος*, XII, 34: *φέρε δή, τί ἂν* (sc. *ἐποιεῖτε*), *εἰ*.

Artificiosius est genetivum vel accusativum subiecti omittere (cf. St 1 p. 510 (adde fr. 75, 6), G: ad XII, 45 et XXV, 13) velut XIV, 4: *εἰκὸς τοίνυν ἐστίν . ., ἐξ οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιησάμεθα, πρῶτον . . δικάζοντας μὴ μόνον δικαστὰς ἀλλὰ καὶ νομοθέτας αὐτοὺς γενέσθαι* (deest *ὑμᾶς*).[3]) Similes loci sunt VII, 42: *ἃ χρὴ μεμνημένους διαγιγν.*, XII, 85: *ὧν ἀμφοτέρων ἄξιον ἐπιμεληθῆναι ἐνθυμουμένους*.

Postremo huc refero XIV, 5: *ὁ νόμος οὐ περὶ τούτων*

---

1) Exemplis ab eis congestis nisus tolerabilem esse arbitror codicum scripturam XXXIII, 9: *τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐνορῶν* (sc. *εἴη*) et q. s. (Non plane abhorret I, 19: *εἶπον ὅτι οὗτος ὁ φοιτῶν εἴη πρὸς τὴν γυναῖκα.*)

2) De ellipsis usu pauca Fritzsch. diss. p. 5.

3) Iam intellegitur, quantopere erraverit Halbertsma lect. L. p. 31 sq., qui postulat, ut *ὑμᾶς* inculcetur. Neque cetera ei felicius contigerunt; cf. F adp.

κελεύει μόνον, ἀλλὰ καὶ (supple: *περὶ τούτων*), *ὁπόσοι ἂν μὴ..* cf. XIX, 10: *μὴ προκαταγιγνώσκετε ἀδικίαν τοῦ δαπανῶντος, ἀλλὰ* (*τούτων*), *ὅσοι εἰθισμένοι εἰσίν,* XXX, 13: *εἰκὸς τοίνυν ἐνθυμεῖσθαι καὶ* (*τούτους*), *ὁπόσοι.* Non dissimile est XII, 14: *ἐδόκει αὐτῷ βέλτιον εἶναι πρὸς Θεόγνιν μνησθῆναι* (sc. *περὶ τούτου*).

Sed labebar longius; redeo ad XIV, 2, ut duos addam locos, quibus adiectivum et participium particula *καὶ* inter se conectuntur: XXIV, 15: *ὑβριστής εἰμι καὶ διακείμενος,* I, 7: *οἰκονόμος δεινὴ καὶ διοικοῦσα.*

Propter eiusdem paragraphi verba: *ἐγὼ μέντοι καὶ πρότερον . . διαφορᾶς ὑπαρχούσης καὶ πάλαι τοῦτον πονηρὸν ἡγούμενος* ad FG: XII, 69, St 2 p. 119, A: p. 53 relego.

Apud Lysiam enim persaepe copulatur ptcp. absol. cum pt. coniuncto. In XIV. or. idem redit § 38: *λέγειν δυνάμενος καὶ φίλων ὄντων καὶ χρήματα κεκτημένος.*

2) § 5: *τολμῶσι γὰρ λέγειν, ὡς οὐδεὶς ἔνοχός ἐστι λιποταξίου οὐδὲ δειλίας. μάχην γὰρ οὐδεμίαν γεγονέναι, τὸν δὲ νόμον κελεύειν . .* Eadem ratione enuntiatum ab *ὡς* (*ὅτι*) incipiens excipitur infinitivo X, 6. XIX, 25. XXXI, 15. cf. M: p. 25.

3) XIV, 7: *δεῖν . . κινδυνεύειν ἱππεύειν εἵλετο.* Duo infinitivi, apti ex diversis verbis, sese subsequuntur XXXIII, 6: *ἄξιον περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι δεδιέναι.* (Aliquotiens tres infinitivi sese excipiunt; cf. Foe: p. 39, F: ad XXXI, 5.)

4) XIV, 14: *ἡδέως ἂν οἱ μὲν . . ἐθεραπεύοντο, οἱ δὲ ἐπεμέλοντο, οἱ δὲ ἐστρατεύοντο, οἱ δὲ ἐκινδύνευον.*[1]) Imperfectum tenet locum aoristi in enuntiatis irrealis condicionis, ut quod olim fuerit, maiore vivacitate describatur. cf. F: ad XIII, 36 et XIV, 14, St 1 p. 544.

5) XIV, 15: *οὐκ ἐτολμᾶτε ἀπολιπεῖν τὰς τάξεις οὐδὲ τάρεστὰ ὑμῖν αὐτοῖς αἱρεῖσθαι,* XIV, 45: *οὐδὲ . . ἄξιον . . φυλάττεσθαι, ἀλλὰ . . ποιῆσαι.* Infinitivus aoristi et praesentis sibi respondent etiam VII, 38: *ψεύδεσθαι ἢ ἐργάσασθαι,* XII, 73: *ἐπιτρέψαι καὶ χρῆσθαι* etc. cf. Fu: diss. p. 28, St 1 p. 558.[2])

---

1) Non video, qua re Dobreus commotus hanc vocem exterminarit. v. i.

2) Iniuria igitur vv. dd. I, 40 et III, 25 vexabant.

6) XIV, 21: *οὐδὲν ἂν ἔδει τοῦ στρατηγεῖν*, 47: *μεγάλη εὐτυχία τὸ .. ἀπαλλαγῆναι.* De infinitivo apud or. att. cum articulo coniuncto scripserunt Wagner progr. Schwerin. 1885 et Birkleinius *Entwicklgsgesch. d. subst. inf.* (= Schanz: *Beitr.* III₁) p. 59 sq. Lysias hac dictione admodum parce [1]) usus est. Nec tamen desunt exempla. Est autem inf. a) subiectum: fr. 53, 4 (locum exhibui p. 24), b) obiectum I, 1: *περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην τὸ ὑμᾶς γενέσθαι* [2]), c) genetivus exstat XII, 13: *ὡς τοῦ γ᾽ ἀποθανεῖν ὑπάρχοντος ἤδη*; XII, 52. XIII, 14 (bis): *ἀντὶ τοῦ*, (XIII, 79, 82. XXVI, 5. XXX, 16: *αἴτιος τοῦ*; quinquiens *περὶ* c. genet., singularis: fr. 6 *νεώτερός εἰμι τοῦ συμβουλεύειν = ἢ ὥστε*).

7) XV, 1: *τῶν στρατηγῶν δέομαι κοινοὺς εἶναι καὶ μὴ βοηθοῦντας .. ψηφίσασθαι, ἐνθυμουμένους.* Leb¹: p. 72, FG¹: ad VII, 30 et XXV, 11, M¹: p. 21 sqq., A¹: p. 53 opera supersedeo hunc usum loquendi exemplis illustrare.

8) XIV, 38: *λέγειν δυνάμενος .. καὶ χρήματα κεκτημένος οὐδέποτ᾽ ἐλθὼν εὐθύνας ἐτόλμησε δοῦναι.* Sunt igitur duo participia ad unum verbum primarium referenda, alterum alteri subiectum. cf. G: ad I, 8. XIII, 11. XVI, 16. XIX, 13.

2) Substantiva.

ὦ ἄνδρες δικασταί in XIV. or. (= 47 §§) undeviciens, in XV. (= 12 §§) octiens. De allocutionis apud L. usu tractavit Rockelius in diss., quae inscribitur de all. usu, qualis sit apud Thuc. Xen. or. att. Dion. Arist. p. 17 sqq.[3]) Inde apparet nec collocationem nec frequentiam earum allocutionum quae in or. XIV. et XV. inveniuntur, cum Lysiae consuetudine dissentire. Nam scriptores illi et alloquuntur iudices statim initio (v. adp. ll.) et collocant hanc formulam vel post pron. *ὑμεῖς*

1) Eo magis monendum est in or. XXXI. non minus undeciens articulum cum infin. componi (v. adp.).

2) Idcirco Cobetus articulum inseruit [VIII], 4: *π. πλείονος ἐποιήσατο δοκεῖν ἐμοῦ κήδεσθαι.* Nec vero opus est. cf. Kirchner p. 11.

3) Fugerunt eum disputationes Philippii *d. Areop. u. d. Eph.* p. 323 sq. et Sittlii p. 152 sqq. Alia in adp. supplebo.

vel post incisum enuntiati. In fine autem longioris periodi sicut XIV, 18 formula illa ponitur XIII, 70. XXV, 19 et contra G. qui XIV, 17: *δεινὸν δέ μοι δοκεῖ, ὦ. ἀ. δ., εἶναι* verba transposuit (de arg. ex contr. p. 92) codicis memoria nescio an defendi possit loco simili XIII, 47 *ταῦτα ἐκεῖνοι . . οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην, ὦ ἀ. δ., ποιήσασθαι.* Utique non comprobo Halbertsmae (p. 33) sententiam, qui *εἶναι* deleri iubet.

ἀργύριον XIV, 26: *ἀργύριον εἰσεπράττετο.* cf. Pertz. p. 12.

ἀρετή a) = *καλοκἀγαθία,* quod verbum non novit Lys. cf. Jahrius quaest. Isocr. p. 16. b) pluralis = merita (= *εὐεργεσίαι*) XIV, 18: *αἱ τῶν προγόνων ἀρ.* XXX, 1 idem. — XIV, 24: *λεγόντων τὰς σφετέρας αὐτῶν ἀρ. καὶ τὰς τῶν προγόνων εὐεργεσίας,* 32: *ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς χρῆται παραδείγμασι,* cf. XVIII, 25: *αἱ τῶν προσηκόντων ἀρεταί.*

βασιλεύς XIV, 37: *ὑποσχόμενος δι᾽ ἑαυτὸν παρέξειν βασιλέα χρήματα,* XXXIII, 5: *τῶν χρημάτων βασιλεὺς ταμίας.* Saepius attributum adicitur, cf. F: ad XIV, 37.

γένος XIV, 18. XVIII, 11.

δῆμος = populus Atheniensium. XIV, 31: *δωρεὰς παρὰ τοῦ δήμου λαβεῖν.* — XV, 6. cf. XIII, 7, 17, 32 (bis), 33 (bis), 51, 55, 59, [65], 70 (bis), 86, 91 etc. (Si additur *τῶν Ἀθηναίων,* haec verba certa lege ponuntur; cf. Fu: diss. p. 32 sq.)

διδάσκαλος XIV, 30: *διδ. τῶν τῆς πόλεως κακῶν ἐγένετο,* XII, 47: *τ. διδ. τῶν σφετέρων ἁμαρτημάτων κολάζειν,* 78: *δεινοτάτων ἔργων διδάσκαλος καταστάς.*

δύναμις = vis et auctoritas a) pertinet ad res domesticas XIV, 21: *ἐπίδειξιν τῆς αὑτῶν δυνάμεως ποιούμενοι,* cf. Erot. 232ᶜ: *τὴν δύναμιν ἑκάστου φυλάττονται,* XII, 14: *παράσχου μοι τὴν σεαυτοῦ δ.* b) ad res publicas XIV, 36: *οὐ γὰρ διὰ τ. δύναμιν*[1]) *κακῶς οἷός τ᾽ ἦν ποιεῖν,* XIV, 37: *Ἀλκιβιάδης δυνάμει οὐδὲν τῶν ἄλλων διέφερε,* XIII, 46: *ἡ δύναμις ἅπασα τῆς πόλεως παρελύθη,* XII, 76: *τὴν ὑμετέραν ἀσθένειαν ἑώρων καὶ τὴν αὑτῶν δύναμιν ἠπίσταντο.*

1) Facio cum Fraᵒ (cf. F: adp.), qui verba *διὰ τὴν δύναμιν* inserit ante *ὅτε μέν.*

δωρεά XIV, 31 (bis). cf. F.

ἐλπίς a) *ἐλπίς ἐστι* c. inf. — cf. Karlowa p. 20. α) fut. XIV, 21: *τίς γὰρ ἐλπ. τοὺς ἄλλους ἐθελήσειν ποιεῖν*, 43: *τίς οὖν ἐλπ. ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι τ. π.*, Erot. 232[e]: *πλείων ἐλπ.... γενήσεσθαι.* β) praes. XXXIII, 7: *ἐλπίς.. κεκτῆσθαι καὶ προορᾶσθαι.* γ) aor. XIX, 8: *ἐλπ. ἦν ἐκτραφῆναι*, 20 *ἦσαν ἐλπ. πεῖσαι*, Erot. 231[d]: *ἐλπ. τυχεῖν.* b) *ἐλπίδα παρέχειν, ὡς* XIV, 2: *οὐδ' ἐλπίδα παρέχοντα, ὡς ἔσται βελτίων.* Haec constructio notanda est, quod apud Lysiam non redit. Sed similiter is dicit *ἐλπίδας ἔχειν* c. genet. vel inf. XXV, 21. XXVII, 3—XII, 53.

ἐραστής XIV, 27 *ἐρ. γενόμενος* — fr. 75. Erot. 231[a], 233[a].

ἔργον a) pluralis = facinora XIV, 22: *τῶν αὐτῶν ἔργων ἐπιθυμεῖν* = XVI, 11. 45: *τοιούτων ἔργων ἐπιθυμοῦσιν*, 34: *οὐχ ὁμοίων τῶν ἔργων.. γεγενημένων*, 42: *ἔργου δεινοῦ* = XII, 78. b) *ἔργον ἐστί τινος* = est alicuius cf. Leb: p. 84; F: ad XIV, 4; unde sua hausit, opinor, Heldmannus em. Lys. p. 31. XIV, 4: *δοκεῖ.. πολίτου χρηστοῦ καὶ δικαίου ἔργ. εἶναι* XII, 99. XXIV, 14. XXV, 3. (XXXIII, 3).

θεός XIV, 42: *περὶ πάντας τ. θεοὺς ἠσεβήκασι*, XII, 9. cf. XXXII, 17. — XIII, 3. XXV, 22.

κατάλογος a) *τῶν ὁπλιτῶν* XV, 5: *ἐξαλείφειν αὐτὸν ἐκ τοῦ τῶν ὁπλ. καταλόγου*, cf. XVI, 13: *ἐξαλεῖψαί με ἐκ τοῦ καταλόγου* cf. F: praef. ad XIV p. 2. b) *τῶν πολιτῶν*: XXV, 16. cf. Sch: *ol. Umw.* p. 71, quem impugnant G et Fu.

μέρος XIV, 29: *ὥσπερ δυνάμενος ἂν πολλοστὸν μέρος τῶν ὀνειδῶν τοῖς ἄλλοις μεταδοῦναι*, cf. XIX, 35: *τῶν οὖν ὠφελειῶν Κόνωνα εἰκὸς π. μ. ἄλλῳ τινὶ μεταδοῦναι*, XIV, 46: *οὐδὲ π. μ.*[1]) *εἴρηκα τῶν τούτοις ὑπαρχόντων κακῶν.* cf. XXV, 2: *οὐδὲ .. π. μ. τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰρήκασιν*, XIX, 34, 39, 42. — cf. XII, 20, 22. XVIII, 2. XXV, 8 (*ἐλάχιστον μ.*).

---

1) Articulum *τό* inducendum esse docuit Foe: p. 42. Videtur enim ortus esse ex iteratis *πο* litteris, quae insequuntur. — Silentio autem praetermitto Halbertsmae coniecturam (p. 34): *πω.* — Eos locos, quibus in cod. X articulus falso aut additus aut omissus est, permultos congessit Sch: lect. L. p. 362 sq.

μηνυτής a) in malam partem XIV, 37: *μηνυτὴς αὐτῶν Λακεδαιμονίοις*[1]) *ἐγένετο*, XIII, 18: *μ. κατὰ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιάρχων γενέσθαι* et *ἐδόκει εἶναι αὐτοῖς ἐπιτήδειος μηνυτής*. b) in bonam partem XII, 32, 48 (cf. RFu: ad XII, 32). XIII, 2.[2])

νομοθέτης XIV, 4—X, 7, 30. cf. Carelius p. 14.

ὄνειδος XIV, 33: *καταλιπεῖν* XXV, 6. Erot. 231ᵉ; plur. XIV, 29. XII, 93.

παράδειγμα saepe numero in Lysiae orationibus legitur et multis cum verbis componitur. a) XIV, 45: *παρ. ποιῆσαι καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῖς τούτου φίλοις, οἳ . .*, XVIII, 23: *π. ποιῆσαι τοῖς βουλομένοις*, XXVII, 6. XXVIII, 11. b) XIV, 12: *τούτῳ παραδείγματι χρώμενοι*, 32: *ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς χρῆται παραδείγμασι περὶ τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας* (cf. p. 46), XXV, 23: *τοῖς πρότερον γεγενημένοις παραδείγμασι χρωμένους* — cf. XII, 92. (XXX, 24. XXVII, 5—XVI, 14. fr. 53, 3—XXII, 20.)

πλῆθος XIV, 10, 34. cf. F: ad XIV, 34—Sch: vind. p. 75. A: p. 51.

πρᾶγμα C. Rehdantzius: de vario, quem habeat apud or. att. *πρᾶγμα* vocabulum usu ac ratione. diss. 1874. a) = 'id, quod in dicendo agitur; argumentum.' XIV, 16: *περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος οὐχ ἕξειν αὐτούς, ὅ,τι λέξουσιν*. XXIII, 1. [IX], 2. [VIII], 11: *περὶ τ. πρ. λέγειν*, XIII, 3: *ἐξ ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἁπάντων ἀκοῦσαι*—III, 46: *ἔξω τ. πράγματος*. — cf. I, 5, 43. VII, 37, 42. XXII, 8. XXVI, 3, 15. b) *τὰ πράγματα* = respublica XIV, 35: *ἃ πονηρῶς ἔχει τῶν πραγμ.* cf. F.

πρόφασις = causa. XIV, 1: *οὐδεμίαν πρ. ἀκοῦσαι*. Cum sit vox media (cf. Aken. p. 83), adponi solet, si illam notionem amplectitur, attributum (cf. F: ad XIV, 1 et XII, 28). Id tamen deest etiam XXIV, 1. cf. [IX], 13, 15.

τεκμήριον, ὅτι XV, 5. III, 23. IV, 12. XXII, 11. XXIV, 11. XXIX, 1. XIII, 73—XVI, 11. XXV, 5. XXX, 15. cf. F: ad XV, 5 et XXV, 5 (p. 471).

---

1) Cur sic locum restituam, p. 36 disputabo.

2) Reo *JJ.* CXV p. 156 iniuria verba: *μηνυτὴς—γενόμενος* deleri iubet.

τόλμα XIV, 42: *οὐδεμιᾶς τόλμης ἀπεχόμενοι*, XII, 41: *ἐθαύμασα τῆς τόλμης τῶν λεγόντων ὑπὲρ αὐτῶν* III, 45.

φρούριον XIV, 35: *δηλώσειε δ' ἄν, ἃ κακῶς φυλάττεται τῶν φρουρίων*, XII, 40: *τὰ περὶ τὴν Ἀττικὴν φρούρια καθεῖλον.*

χάρις = iudicum gratia XIV, 40: *μήτε ἔλεον .. μήτε χάριν μηδεμίαν περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων*, XXVII, 13: *οὐ χάριτος ἄξιον τυχεῖν, ἀλλὰ τιμωρίας.*

χωρίον = castellum. XIV, 26, 35. cf. XVI, 16: *ἐν Κορίνθῳ χωρίων ἰσχυρῶν κατειλημμένων.*

Iterum addo pauca, quae commemorandi nondum occasio fuit.

1) Sunt quaedam verba, quae per brevitatem ita usurpentur, ut quamquam in universum dicuntur, tamen propriam rem et certam significent. Cuius generis voces sunt: *αἱ νῆσοι* XIV, 30 = eae insulae, quae cum Atheniensibus foedus inierant; *ἡ ναυμαχία*: XIV, 39 = pugna apud Aegos flumen commissa. Suppetit relegare ad F: ad hos locos.

2) XIV, 4: *εἰκός .. ἐστιν, ἐξ οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιησάμεθα, πρῶτον περὶ τούτων νυνὶ δικάζοντας μὴ μόνον δικαστὰς .. γενέσθαι.*

Quod una est res, de qua agitur, potius exspectes *περὶ τούτου.* Sed frequentissimus est huius pluralis usus; cf. Sch: vind. p. 38, 69; R et F: ad XII, 9; St 2 p. 103.

3) Articulus.

Tria sunt, quae de articulo moneam:

1) Omittitur ante nomina hominum, populorum, terrarum, urbium. cf. Pertzius qu. Lys. sp. I. En exempla: a) in XIV. *Ἀλκιβιάδης* α) filius § 1, 10, 21, 22. § 23 probe eum tutatus est F. β) pater: § 16, 26 [1]), 30, 32, 37. γ) *ὁ παλαιός*: § 39. *Ἀρχεστρατίδης* § 3, *Ἀρχέδημος* § 25, *Θεότιμος* § 26 etc. cf. §§ 27, 28, 38 (bis), 39. *Ἀθηναῖοι* § 15. *Χῖοι* § 36. *Λακεδαι-*

1) Teneo nomen Alcibiadis; cf. Emp. opusc. ed. Schneidew. 1847 p. 87.

μόνιοι § 30, 33, 34, 39. In § 37 cod. praebet *αὐτοῖς Λακεδαιμονίοις,* quod stare non potest. Sch[i] autem coniectura (v. ed. p. XL) refutata est a M°: Philol. XII p. 101 sq., Bremii (v. ed.) a Foe°: p. 40 sq., Foe[i] ab illo *JJ.* I2 p. 376, Sintenisii denique emendatio *Ztschr. f. AW.* 1835 p. 524 (*μηνυτὴς ἂν ἐγένετο* = dicere solebat) non quadrat ad sententiam, cum Alcibiadem omnia, quae noverat, eodem tempore, non eadem identidem dixisse perspicuum sit. Itaque relinquitur, ut corrigamus: *αὐτῶν Λακεδαιμονίοις.* — Cur in § 19 *Ἕλληνες* articulum habeat, per se intellegitur. — Nomina terrarum vel urbium insunt in: § 38 — 26 (*Ὄρνοι*) [1]), 27, 30, 33. b) in XV: 5 (ter), 6, 10, 12 (bis).

2) XIV, 13: *οἱ ἐν τῇ πόλει.* Saepius coniungitur articulus cum subst., quod dependet de praepositione. cf. St 2 p. 101.

3) XIV, 28: *ἢ εἰς — ἢ εἰς — ἢ περί — ἢ περί* Lysiam post particulas *ἀλλά, ἤ, καί* (*καί — καί, τέ — καί*), *οὔτε — οὔτε, εἰ μή,* cum sequitur substantivum cum praepos. compositum, modo iteravisse, modo omisisse articulum ostenderunt F: ad X, 7 et St 1 p. 502.

4) Pronomina.

ἄλλος XIV, 1, 43.—37—23 (bis) — 5, 12 (bis), 21, 26, 29, 37, 42, 45, 46. XV, 8, 11. De XIV, 4, 10, 44 v. i. — de XIV, 3, 32. XV, 1 cf. Foe: p. 32, Fra: p. 181, M: p. 18.

ἀμφότεροι = ambo: XIV, 6, 39. XII, 57, 85. = uterque: XIV, 34. XII, 51, 53. XXV, 9. XXXIV, 1. fr. 88.

αὐτός a) excipit pron. relat. XIV, 17: *ὃς αὐτὸς μὲν οὐκ ἐτόλμα . ., ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ . . ἠξίου* cf. Foe: p. 67, Sch: vind. p. 31, Fra: p. 93, F et R: ad XXV, 11, Hamaker p. 23, M: p. 23. b) locum tenet pronominis *οὗτος* XIV, 37: *ἃ μὲν γὰρ ᾔδει . .,* *μηνυτὴς αὐτῶν . . ἐγένετο* (v. p. 46) cf. Foe: p. 74 atque F: ad hunc locum. c) desideratur pro eo pron. refl. XIV, 31: *εἴθισται λέγειν, ὡς οὐκ εἰκός ἐστι πατέρα αὐτοῦ* — cf. M: p. 19 sq.

---

1) Haec forma, a L° inventa (qu. L. spec. p. 16 sq.), nunc omnibus probatur.

— § 20: *τῶν γεγενημένων αὐτῷ μεταμέλει.* Quem locum M. sicut alios falso putabat huc spectare; quomodo explanandus sit, docuerunt B: *Burs. Jber.* 1877 p. 260 et Roe: *Z. f. G.* 1878, 7. — Iure autem huc referretur XIV, 9: *ἐβουλήθη καὶ ἄτιμος εἶναι καὶ τὰ χρήματ'* [1]) *αὐτοῦ δημευθῆναι καὶ .. ἔνοχος γενέσθαι* nisi propter sententiae perversitatem haec verba (*καὶ τὰ χρ. — δημ.*) esse interpolata statuendum esset. cf. contra F^um^ L: att. Proc. p. 465 adn. 783.

ἐγώ a) iusta oppositione XIV, 3: *ὅσα οὗτος παραλέλοιπεν, ἐγὼ καθ' ἕκαστον διδάξω.* b) modestia quadam actor id, quod ipse sentit, opponit eis, quae alii iudicant. XIV, 8: *ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι,* 22: *ἐγὼ τοίνυν ἀξιῶ* cf. FG: ad XIII, 74. XII, 8. Similes sunt ei loci, quibus actores ea, quae facturi sunt, hoc modo instituunt XIV, 2: *ἐγὼ .. πειράσομαι,* cf. XIII, 30: *ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγὼ αὐτὸν ἐξελέγξω.* XII, 5, 51. XIII, 75. c) *ἐγὼ μὲν οὖν.* Incipit ab hac formula peroratio: XIV, 46. XV, 12. cf. Th: p. 30. d) XV, 1: *ἐγὼ μὲν .. αἰτοῦμαι* recte explicuit F. cf. XVIII, 27. XIX, 45. XXIX, 4.

ἐκεῖνος a) subsequitur pronomen *οὗτος* vel *αὐτός* et pertinet ad eandem personam XIV, 28: *φάσκων τοῦτον οὐχ ὡς* (sic emendavit Hirschigius codicis memoriam, cf. F) *ἀδελφὸν αὐτῆς, ἀλλ' ὡς ἄνδρα ἐκείνης εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι τὴν αὑτοῦ.* — Gemellus locus, quo haec duo pronomina eodem in casu ponantur, apud Lysiam non exstat; similes tamen sunt I, 20: *ὡς αὐτῇ τελευτῶσα εἰσαγγείλεις καὶ ὡς ἐκείνη τῷ χρόνῳ πεισθείη* (cf. F). XXVIII, 13: *οὐδὲ ἀδίκως τούτοις φημὶ ἂν εἶναι ὑπόλογον τὴν ἐκείνων φυγήν* (cf. PRMueller *progr. Merseb.* 1866 p. 10). Praeterea F in adnot. ex aliis scriptoribus non pauca exempla protulit, quae plane congruunt. Itaque illo in loco offendendum esse non arbitror. — b) substituitur pro pron. refl. XV, 11: *περὶ ὧν οἱ νόμοι .. οὔτε στρατηγὸν .. κυριώτερον ἐκείνων ἀποδεικνύουσι,* cf. F: ad hunc locum, Foe: p. 71, Sch: vind. p. 46, Th: p. 37.

οἷός τ' εἰμι XIV, 36. Locos congessit F: ed. II p. 171.

---

1) De subiecti commutatione egit Foe: p. 47 sq.

ὁπόσος ἄν XIV, 5: *ὁ νόμος οὐ περὶ τούτων κελεύει μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσοι ἂν μὴ παρῶσιν* — X, 18: *ὁπόσον ἂν βούληται.*

ὅς [1]) a) per emphasim dictum est XV, 10: *περὶ Ἀλκιβιάδου μέλλοντας ψηφίσασθαι, ὃς ἂν .. ἐξαπατήσῃ, καταγελῶν .. ἄπεισιν* et paulo post: *ὃς τοὺς εὖ ποιήσαντας κακῶς ποιεῖ.* cf. Foe: ed. p. 8, F: ad XII, 40. b) sicut pronomen *ὅστις* in enuntiatis interrogativis secundariis XIV, 35: *εἰσηγήσαιτο (ἄν) .., ἃ χρὴ καταλαβεῖν, δηλώσειε δ' ἄν, ἃ κακῶς φυλάττεται, διδάξειε δ' ἄν, ἃ πονηρῶς ἔχει* cf. Fra: p. 174, R et F: ad XIII, 4, Karlowa p. 15 sqq. c) si praecedit *οὕτω,* particulae *ὥστε* vice fungitur. XIV, 35: *τίς οὕτως ἄπειρος τῆς αὑτοῦ πατρίδος, ὃς οὐκ ἂν εἰσηγήσ.* Notandum est Lysiam duobus locis, qui similes sunt, usurpavisse *ὅστις* I, 3: *οὐδεὶς οὕτως ὀλιγώρως διάκειται, ὅστις οἴεται,* III, 41: *τίς .. οὕτως ἐστὶν εὐήθης, ὅστις προνοεῖται.* cf. M: p. 26. Sed dubito an hoc non premendum sit. Namque numerus locorum minor est quam ut certa lex statui possit, et adiectiva *τοιοῦτος* et *τοσοῦτος* semper fere componuntur cum *ὅς* pronomine. cf. G: de arg. p. 25 et in ed. ad XIII, 13, Sch: obs. p. 27. d) dependet de verbo enuntiati secundarii, non relativi proprii XIV, 16: *ὃν εἰ τηλικοῦτον ὄντα ἀπεκτείνατε, οὐκ ἂν ἐγένοντο συμφοραί ..* I, 44: *ὃ ἐγὼ δεδιὼς μή τις πύθηται, ἐπεθύμουν αὐτὸν ἀπολέσαι* XXXIV, 4, 5. cf. [II], 5. XXV, 27. — e) attractio *α*) adhibita: XIV, 2(?), 30 (*ἀνθ' ὧν*), XV, 1: *μὴ βοηθοῦντας, ᾧ ἂν βούλωνται,* 11 (*περὶ ὧν*). *β*) omissa XIV, 40: *τ. νόμων καὶ τῶν ὅρκων, οὓς ὠμόσατε* (aliter § 37 et § 43). Huius rei exempla cum Bohlmannus (de attr. usu et progr., qual. fuerit in enunt. rel. apd. Hdt. Antiph. Thuc. Andoc. Lys.) congesserit et illustraverit et quae neglexit, suppleverit Schulzius censor *ph. Rdsch.* 1883 p. 664 (idem scripsit de attractionis apud ceteros oratores usu), aliquid addere supervacaneum est.

---

1) Quas formas pronominum *ὅς* et *ὅστις* Lysias adhibuerit, indagavit Karlowa ll. p. 15. Comparari possunt eae, quae in titulis inveniuntur; cf. Schmollingius part. II p. 2 sqq.

ὅσος ἄν XIV, 6—XII, 100. Erot. 231[c]. cf. XXXIV, 8. XIII, 92.

ὅσπερ XV, 12: *ὑμᾶς χρὴ τ. αὐτὴν γνώμην ἔχοντας τὴν ψῆφον φέρειν ἥνπερ ὅτε ᾤεσθε.* I, 1. XXV, 20. XXXIV, 1. fr. 87 etc.

ὅστις XIV, 6: *οὐχ οἵτινες ἄν ..; οὐχ οὓς ἄν ..;* cf. XXV, 18: *οὐδὲ οἳ ἔμειναν, ἀλλ᾽ οἵτινες μετέσχον.*

οὗτος a) spectat ad reum eiusque socios XIV, 2 (bis), 9, 12, 17, 20, 23, 25, 28, 31, 39, 40, 43, 45, 46.— 18, 19, 21, 30, 34, 46 (bis)—XV, 10—(4, 5, 7 (bis), 8, 11 ad praetores, qui reo adsunt; cf. XIII, 90). Qui usus tam frequens est, ut pron. illud saepissime etiam eis locis collocetur, quibus pron. reflexivum postulatur XIV, 31: *εἴθισται λέγειν, ὡς οὐκ εἰκός ἐστι τὸν μὲν πατέρα αὐτοῦ λαβεῖν, τοῦτον δ᾽ ἀδίκως διαβεβλῆσθαι,* cf. L: qu. L. p. 13, Fra: p. 182 sq., Foe: p. 68 sqq., M: p. 20, G: ad XII, 84.[1]) — b) referendum est ad pron. relat. praecedens XIV, 29: *ἀλλ᾽ ὃν ἔδει .. εἶναι ..., οὗτος πειρᾶται,* XV, 11: *περὶ ὧν ... ἀποδεικνύουσι, περὶ τούτων ...* XII, 70: *περὶ ὧν .., ταῦθ᾽* XXV, 8. XXVI, 12. c) comprehenduntur ea, quae enuntiato secundario antecedenti dicuntur. XIV, 5: *τὸν δὲ νόμον κελεύειν, ἐάν τις λίπῃ τὴν τάξιν .., περὶ τούτου δικάζειν,* 39: *εἴ τις ὑμῶν ἢ .. ἐλεεῖ ἢ .. αἰσχύνεται ἤ ..., τούτων ἁπάντων αἴτιον ..* XIII, 76: *ἐὰν .. φάσκῃ Φρύνιχον ἀποκτεῖναι, τούτων μέμνησθε* § 83, 89. d) indicatur id, quod sequitur XIV, 8: *ταύτην τὴν ἀπολογίαν ποιήσεσθαι, ὡς .. οὐκ ἠδίκει* et *ἡγοῦμαι .. διὰ τοῦθ᾽ ὑμᾶς ὀργίζεσθαι, ὅτι ἐτόλμησεν,* cf. Fu: ad XII, 4. — *εἰς τοῦτο ἐλθεῖν* c. genet. v. s. *τοσοῦτος.* e) genere et casu adaequatur pronomen ei substantivo, quod pars praedicati est XIV, 12: *τούτῳ παραδείγματι χρώμενοι,* cf. Brem: exc. II, FG: ad XXV, 13, M: p. 17. f) Interdum fit, ut genetivo *τούτου,* apto de comparativo adiectivi, id introducatur, quod comparatur; cf. FG: ad X, 28 et XXV, 23, quibus locis etiam aliorum virorum doctorum scripta enumerantur. XV, 3: *τί δ᾽ ἂν αἴσχιον ἔθος ἢ δεινότερον πρᾶγμα τούτου τῇ*

1) Renner: comm. Lys. cap. II p. 25 sq. falso contendit hanc rationem non admissam esse, nisi *οὗτος* in genetivo positum esset.

πόλει γένοιτο, εἰ τολμήσει ὁ ἄρχων (Markl.), X, 28: *Τί γὰρ ἂν τούτου ἀνιαρότερον γένοιτο αὐτῷ ἢ τεθνάναι μὲν . ., αἰτίαν δ' ἔχειν,* XXV, 23: *οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη αὐτοῖς τούτων*[1]) *χαλεπώτερον ἢ πυνθάνεσθαι μέν . .,* [II], 73: *τί γὰρ ἂν τούτων ἀνιαρότερον γένοιτο ἢ τεκεῖν.* Apparet inter XV, 3 et ceteros locos discrimen interesse, quod illic particula *ἤ* omittitur, hic adponitur. Quare Meier (cf. Sch: ed. p. XLI) illud *ἤ* XV, 3 inserebat. Sed optimo iure oblocuti sunt Sch: ll. et G: de arg. p. 299. Discrepat igitur hac in elocutione consuetudo dicendi Lysiae et scriptoris or. XV.

πᾶς, ἅπας Neque in eis, quas tractamus neque in Lysiae orationibus discrimen inter has formas statui potest. Utra in elocutione *πάντες ἄνθρωποι* usitatior sit et frequentius coniungi soleat cum pron. *ἄλλος*, docet Fu: Rh. M. XXXIII p. 569 sq. Nec vero eum certam legem invenisse affirmaveris. — Praeterea nihil habeo, quod adiungam nisi XIV, 35: *ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς πονηρίᾳ φιλοτιμεῖται καὶ λέγει, ὡς οὕτως ἐκεῖνος μέγα ἐδύνατο, ὥστε τῇ πόλει πάντων κακῶν * αἴτιος γεγένηται* articulum loco insignito inculcandum esse propter sententiam F recte contendisse. Etenim Alcibiadem cavisse puto, ne diceret patrem malorum tantum fuisse auctorem (cf. Isocr. XVI). — Aliud est XII, 57.

πρὸς σφᾶς αὐτοὺς XIV, 42 idem valet ac *πρ. ἀλλήλους.* Idem XXII, 8. cf. F: ed min. ad hunc locum.

τίς coniungitur cum pron. interrogativo XIV, 26: (*ποῖός τις*) XIII, 46—XIV, 17 (*ὁποῖός τις*), XXIII, 9. XXV, 29. XXVI, 17. XXXI, 20, 34. — XVIII, 1 (*οἷοί τινες* certa correctura est) XXI, 1. cf. G: de arg. p. XVI, A: p. 54.

ὁ τοιοῦτος XIV, 13, 21. V, 4. XII, 41 (cf. G: p. 329). XVI, 11, 18, 21.

τοσοῦτος XIV, 2: *εἰς τοσοῦτον*[2]) *κακίας ἀφιγμένα* (sc. *ἁμαρτήματα*). Constat etiam pron. *οὗτος* eadem vi usurpari

1) Transposui hoc verbum auctore G°: in ed. p. 499, cum Fra: p. 179 id eiceret.

2) Ut ubique forma *τοσοῦτον* restituatur, iure postulant Brem. ed. p. 22, Leb: p. 73, Pertz: II p. 11, Frankius lect. Aesch. (*Phil. Suppl.* I) p. 435.

XIV, 9: *εἰς τοῦτ' ἦλθε πονηρίας καὶ* .. In huius locutionis usum accuratius inquisivit Dessoulavyus *gramm. statist. Beob. üb. e. Redensart u. d. Absichtssätze b. d. att. Redn.* 1881. Sed deest ibi p. 6 Lys. XXXIV, 11, qui locus iam F[um] fefellit. — Ceteroquin monendum est hanc formulam, cum ceteris locis ad homines pertineat, XIV, 2 referendam esse ad rem (facinora), quod praeterea Dessoul[o] teste uno loco Dem. IV, 47 redit.

τὰ ὑμέτερα a) = ea quae reipublicae sunt XIV, 25 *οὐκ ὀλίγα τῶν ὑμ. ὑφῃρημένῳ* XXVII, 6, 9, 11. XXXIV, 5. b) = reipublicae rationes XIV, 37 *ἃ ᾔδει τ. ὑμετέρων κακῶς ἔχοντα,* 45 *περὶ τ. ὑμ. δημηγοροῦσι,* XII, 5. XXV, 19, 21. XXIX, 11.

5) Adiectiva.

ἀμείνων, βελτίων cf. F: ad XIV, 19.

ἄξιος XIV, 43 *οὐδενὸς ἄξ.,* XV, 1 *πολλοῦ ἄξ.* cf. F: ad XVI, 21 adp. (et XXX, 18).

ἄπειρος XIV, 35: *ἄπειρος τῆς αὑτοῦ πατρίδος,* 42: *ἔργου δεινοῦ ἄπειροι,* VII, 14 (*κινδύνων*), fr. 16 (*πραγμάτων*), [II], 2 (*γῆς*).

δεινός Usitatissimae sunt formulae: *δεινὸν δοκεῖ εἶναι,* (XIV, 17, 31. XV, 7), *οὐκ οὖν δεινόν* (XIV, 18), *δεινόν ἐστι* (XV, 2, 6) c. inf. aut cum *εἰ* coniunctae. cf. Rosenbergius *Phil. Anz.* V p. 453.

δῆλος a) personaliter [1]) XIV, 17: *οὔπω δῆλος ἦν, ὁποῖός τις ἔσται,* simillimum est XXV, 29: *φανεροὺς γεγενῆσθαι, ὁποῖοί τινές εἰσιν οἱ πολ.* b) impersonaliter XIV, 19: *δῆλον ὅτι . . δόξετε,* 34: *πᾶσιν ἡγοῦμαι δῆλον εἶναι, ὅτι.* Apud Lysiam sescentiens; semper deest *ἐστίν.*

διάφορος c. dat. = infestus XIV, 44: *τοῖς οἰκείοις διάφορος* — XVI, 11 (*μοι*).

ἐνδεής XIV, 14: *ἐνδεεῖς ὄντες τῶν ἐπιτηδείων,* XII, 97. XIII, 11 idem; cf. XVIII, 23. XII, 44. XXI, 25 (Ri: p. 11).

1) Ea adiectiva, quae a Lysia personaliter dicta sunt, congessit St 1 p. 509 et St 2 p. 94.

εὔνους XIV, 10: *εὔν. τῷ πλήθει.* — cf. Kirchner progr. p. 20.

ἰσχυρός XV, 9: *εἴ τῳ δοκεῖ μεγάλη ἡ ζημία καὶ λίαν ἰσχυρὸς ὁ νόμος.* — I, 34: *χρὴ τούτους (τοὺς νόμους) ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι* est *ἰσχυρὸν εἶναι* idem atque *τοὺς νόμους ἰσχύειν* XXVIII, 13 = valere.[1]) Sed similis translatio est *ἰσχυροτέρα τιμωρία* I, 31, *ἰσχυρότατος ἔλεγχος* VII, 34.

κύριος a) spectat ad homines: XV, 8, 11—XII, 26, 44. XXVI, 11, 12. (Opponitur *ἄκυρος*: XV, 8. [IX], 19.) b) ad res: I, 29 (*νόμος*), XVIII, 15 (*συνθῆκαι*). Eadem ratione *ἄκυρος* dicitur de rebus XV, 5: *ἄκυρον ἐποίει τὴν τούτων τάξιν*, XVIII, 15. [IX], 7.

λαμπρός XIV, 25: *ἡγούμενος οὐκ ἂν δύνασθαι λαμπρὸς γενέσθαι.* cf. XIX, 63 *ἵππους λαμπροὺς ἐκτήσατο.*

λοιπός de tempore futuro a) *τοῦ λοιποῦ* XIV, 2—XII, 85. XXIV, 27. b) *εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον* XIV, 4 (*εἰς τὸ λοιπόν* XIV, 43. cf. *τὸ λοιπόν* X, 15). XVI, 2. XIX, 30. XXX, 34. XXXII, 3.

μικρὰ ἁμαρτήματα: XIV, 2. cf. XII, 78.

μόνος a) XIV, 7: *μόνον αὐτὸν τῶν πολιτῶν ἔνοχον εἶναι. μόνος αὐτός* usitatior est collocatio; F: ad XXXII, 27 enumerat eos locos, qui excipiuntur. Genetivus (*τῶν πολιτῶν*) nunquam praegreditur. cf. Karlowa p. 8. — b) *οὐ (μὴ) μόνον — ἀλλὰ καί*: XIV, 4, 5, 12, 13. Adamat Lysias hanc elocutionem sicut apparet ex copia exemplorum a Ri°: p. 33 prolatorum. Interdum fit, ut id verbum, quod cum vi dicitur, inseritur inter *οὐ* et *μόνον* XIV, 5: *ὁ δὲ νόμος οὐ περὶ τούτων κελεύει μόνον,* XII, 44: *οὐχ ὑπὸ τῶν πολεμίων μ., ἀ. κ.*, XIX, 45: *οὐ νῦν μόνον*, fr. 75, 4: *οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἐξαμαρτεῖν* cf. V, 5.

ξένος opponitur *πολίτης* vel tale quid XIV, 28: *ἢ εἰς τοὺς πολίτας ἢ εἰς τοὺς ξένους,* XII, 35: *πολλοὶ καὶ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ξένων,* fr. 75, 6: *πολλοῖς μὲν Ἀθηναίων, πολλοῖς δὲ καὶ τ. ἄλλων ξένων.*

---

1) Quare Cobetius Mnemos. 1882 p. 328, ut est studiosus aequandi, adductus est, ut *ἰσχύειν* scriberet.

οἰκεῖος a) = propinquus XIV, 28: *περὶ τοὺς αὑτοῦ οἰκείους ἢ περὶ τοὺς ἄλλους ἡμάρτηκε,* 44: *τοῖς οἰκείοις διάφορος καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων μισούμενος,* fr. 90: *τοὺς μὲν οἰκείους ἐχθρούς, τοὺς δ᾽ ἀλλοτρίους πιστοὺς νομίζειν.* — b) *τὰ οἰκεῖα* = res privatae XIV, 14: *οἴκαδ᾽ ἀπελθόντες τῶν οἰκείων ἐπεμέλοντο (ἄν),* XXV, 1: *ἀμελοῦντες τῶν οἰκείων τῶν ἀλλοτρίων ἐπιμελοῦνται,* XIII, 41: *τὰ οἰκεῖα τὰ αὑτοῦ διέθετο.*

πατρικός XIV, 40: *πατρικὸς ἐχθρός* = XXXII, 22. cf. F: ad locum illum.

πλέον XIV, 37: *πλέον ἢ διακόσια τάλαντα,* cf. Pertz: p. 8 sq.

πολύς πολύ c. comparativo XIV, 21: *π. μᾶλλον αὐτοὺς προσήκει . . κατηγορεῖν ἤ,* 47: *καὶ τὰ εἰρημένα καὶ τὰ παραλελειμμένα ἀναλογισάμενοι π. μᾶλλον αὐτοῦ καταψηφίσασθε* (omissum est alterum membrum), cf. XII, 32: *χρῆν σε π. μᾶλλον μηνυτὴν γενέσθαι ἤ . . .* fr. 1, 5: *π. μᾶλλον ἃ ἂν . . αὑτοῦ νομίζει ἢ . .* — Constat *πολὺ μᾶλλον* saepius usurpari, ut vis coniunctionis *ἀλλά* augeatur: XIV, 15, 45. XV, 9—V, 4 etc.

πρῶτος a) XIV, 37: *πονηρίᾳ δὲ τῶν πολιτῶν πρῶτος ἦν,* cf. XII, 66: *ἑτέρους ἑώρα προτέρους αὑτοῦ γιγνομένους,* XXXIV, 3: *τῶν ἀντιλεγόντων πρότερος ὤν.* cf. F: ad XII, 66. — b) *πρῶτον* = primum XIV, 4: *ἐξ οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιησάμεθα, πρῶτον δικάζοντας,* cf. XVII, 3: *ἐπειδὴ εἰρήνη ἐγένετο, ὅτε περ πρῶτον αἱ δίκαι ἐδικάζοντο* — XIV, 16: *ὅτε πρῶτον εἰς ὑμᾶς ἐλάβετε ἐξαμαρτάνοντα* XIII, 17 etc. — in enumeratione XIV, 21: *χρὴ ὑπολαμβάνειν πρῶτον μὲν ὅτι . ., ἔπειθ᾽ ὅτι . .* XII, 48, 95. XIII, 4, 27, 30 etc.[1])

συγγενής XIV, 20 — XXI, 6. fr. 23, 64, 84. [VI], 23, 53 saepius *ἐπιτήδειος.*

τὸ τελευταῖον XIV, 38 *τ. τ. . . ἐτόλμησε.* XII, 48, 71. XIII, 47.

φανερός XIV, 15: *χρὴ πᾶσι φανερὸν ποιεῖν, ὅτι* XXII, 3. cf. XXII, 19. XXV, 27. fr. 16, 2.

---

1) Qua varia ratione Lysias enumerationem instituerit, multi vv. dd. perquisiverunt: Schepius p. 24, FG: ad XII, 65, 92. XIII, 97, M: p. 7, A: p. 55, Karlowa p. 13.

χαλεπός XIV, 37: *ὥστ᾽ οὐ χαλεπὸν γνῶναι, ὅτι,* XXIII, 12: *οὐδενὶ χ. γν., ὅτι.* cf. XIX, 11. XXVI, 4. Erot. 232[b].

χρηστός περί τινα, τι XIV, 31: *περὶ τὴν πόλιν* — XIII, 60: *π. τοὺς δεδεμένους, τὸν δῆμον,* cf. *δεινὸς περί τι* X, 9 (*δίκαιος π. τινα* XXXII, 23 et § 5, si probas S[1] coniecturam (ept. crit. p. 143) cf. F: ed. II p. 165.

ὡραῖος XIV, 26: *ὕβριζεν αὐτὸν ὡραῖον ὄντα,* cf. fr. 4: *ἐπεὶ (θυγάτηρ) ἦν ἀνδρὸς ὡραία.*

6) Adverbia.

ἀκριβῶς XIV, 46: *ἀκρ. ἐξευρεῖν,* XIII, 4: *ἀ. μαθόντες.*

ἄλλως a) = ceterum XIV, 41: *πότερον ὡς πρὸς τὴν πόλιν δεδυστυχήκασιν, ἄλλως δὲ κόσμιοί εἰσι καὶ σωφρόνως βεβιώκασιν;* XII, 45: *ἄλλως μὲν οὐχ οἷοί τ᾽ ἔσονται περιγενέσθαι, κακῶς δὲ πραττόντων δυνήσονται.* b) *ἄλλως τε καί* c. ptcp. XV, 10: *ἀ. τ. κ. ὅρκους ὀμωμοκότας,* cf. Foe: comm. p. 30.

ἤδη c. aor. gnomico, quem grammatici vocant, XIV, 43: *ἤ. τινῶν ἀπεψηφίσασθε,* cf. F: ad hunc locum, St 2 p. 117.

ἡδέως = libenter. XIV, 14—X, 9.

οὐδὲν ἧττον = nihilosetius: XIV, 1—XII, 15. XIII, 84.

ἰδίᾳ XIV, 1: *ἰδ. ἀδικούμενος* = XII, 23. XXV, 5—XIX, 8. fr. 78, 2 etc. De XV, 4 infra disseram.

ἱκανῶς XIV, 3: *ἱκ. κατηγόρησεν,* XIII, [66]: *ἱκ. μεμαρτύρηται,* III, 40. XXI, 1: *ἱκ. ἀποδέδεικται.*

κρύβδην XV, 10: *τῇ ψήφῳ κρ. εὖ παθών,* cf. G: ad XII, 91.

νῦν, νυνί [1]) a) significant tempus praesens: XIV, 2, 10, 40. XV, 3—XIV, 4 (bis), 15. b) *νῦν δὲ* formula praegresso enuntiato irreali introducuntur ea, quae re vera sunt [2]) XV, 6: *ἐχρῆν γὰρ* [3]) *αὐτοὺς .. ἀνακαλεῖν μὲν .. νῦν δὲ .. οὐδὲν ἐποίησαν.* cf.

1) In usum vocis *νυνί* accuratius inquisivit A. Hofmeister *üb. Gebr. u. Bed. d. Iota demonstr. b. d. att. Redn.* p. 42 sqq.

2) Etiam *νυνὶ δέ* particulas eo modo usurpari Roeder p. 11 ostendit.

3) Haec enuntiata, quibus ea, quae fieri opus fuit, exprimuntur, varia

PRMueller *progr. Merseb.* 1873 p. 17 et FG compluribus locis: XII, 23 (p. 39, 219), 32 (p. 225), XIII, 36, 62 (p. 131, 389 sqq.). Per ea nimirum, quae ibi p. 389 sqq. disputata sunt, penetrare non ita facile est.

πάλαι = iam dudum: XIV, 2—XII, 72. XXX, 1. Erot. 231[b].

ποτέ XIV, 46: *θαυμάζουσιν, ὅπως ποθ' οὕτως ἀκριβῶς ἐδυνήθην ἐξευρεῖν,* cf. XII, 34: *θαυμάζω, τί ἄν ποτε ἐποίησας,* XIII, 49: *θ. ὅ,τι π. τολμήσει* — XXXII, 12. XII, 29.

ταύτῃ XIV, 4: *ταύτῃ τ. νόμους διαλαμβάνειν, ὅπῃ μέλλει συνοίσειν,* XII, 15: *ταύτῃ πειρᾶσθαι σωθῆναι,* XXIV, 23: *τ. θῆσθε τ. ψῆφον.*

7) Praepositiones.[1])

ἕνεκα[2]) XIV, 5 *δειλίας ἕν.,* 44 *τούτων ἕν.,* 12: *οὐ μόνον τῶν ἐξαμαρτανόντων ἕν., ἀλλὰ καί* — 32: *ἄλλων τε πολλῶν ἄξιον ἕνεκα αὐτοῦ καταψηφίζεσθαι καὶ ὅτι . . χρῆται,* cf. XXXIII, 1: *ἄλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ἕνεκα καὶ ὅτι πρῶτος συνήγειρε.* — A Lysia praepositio a genetivo non diremitur ([XX], 30: *τούτων δεῖ ἡμᾶς ἕνεκα,* cf. Foe: p. 37); sed v. i.

ἐπί a) c. acc. = adversus: XIV, 30 (bis), 32—XII, 55 etc. b) c. dat. = penes XV, 7: *ἐπὶ τούτοις ἐστί* c. inf. (bis) — I, 6. VII, 16. XII, 33. cf. XII, 26. XIII, 46 — I, 34 (*ἐν*).

μετά a) XIV, 9: *μετὰ τῶν πολιτῶν*[3]) *εἶναι,* XXXIV, 10: *τὸ δίκαιον μ. τῶν ἀδικουμένων ἔσεσθαι.* *β*) XIV, 25: *μεθ' ἡμέραν* — I, 41. III, 34. VII, 15.

περί c. genet. = quod attinet XV, 4: *ὅτι οὐδὲν διοίσει*

---

specie sunt. Eadem qua ille locus: XII, 29, 64. XXII, 12, 17. XXIV, 11. cf. PRMueller *JJ.* XCI p. 619.

1) Lutzii de praepositionum apud or. att. usu dissertationis iam p. 26 mentionem feci.

2) Hanc formam praepositionis omnibus locis Lysiae eiusque aequalibus reddendam esse elucet e disputatione Meisterhansi: *Gramm.*[2] p. 176 sq.

3) Tueor codicis memoriam, quod verba cum acerbitate dicta esse arbitror de eo, qui in hippotoxotarum turba stipendia facere non vereretur. Hanc autem rem iam in narratione protologiae commemoratam esse veri simile est. Unde fit, ut F[i] offensio ad irritum cadat.

ὑμᾶς ἰδίᾳ π. τῆς ἀστρατείας βοηθεῖν, fr. 79: *περὶ δὲ ἀργυρίου . . δῆλον ὅτι δέδωκεν.* XII, 79. XIII, [65]. (cf. F: ad hunc locum et X, 3.) Eundem in modum interpretor XV, 1: *περὶ τῶν γραφῶν κοινοὺς εἶναι.* F. etiam XIV, 32 huc referre videtur *ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς χρῆται παραδείγμασι περὶ τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας.* Verum hoc fieri posse ut negem collocatione verborum perducor; immo *περὶ — πονηρίας* addita esse existimo, ut cuius rei exempla intellegenda sint, ostendatur. Similis locus est VII, 33 *τοῖς μεγάλοις χρῆσθαι τεκμηρίοις π. τ. μεγάλων,* quamquam id concedo in Lysiae orationibus non inveniri *παράδειγμα περί,* sed aut genetivum (XXII, 20. XXV, 23) aut infin. (XXX, 24 — genet. infinitivi XXVII, 5) adponi.[1])

πρός a) c. dat. XIV, 17: *πρὸς τοῖς ἐκείνῳ πεπραγμένοις ἐπίστασθε καί,* cf. XIII, 47 *πρὸς τούτοις.* b) c. acc., habet vim relationis, ut ita dicam. Iure igitur coniungitur cum *διάκειμαι* XIV, 42 (apud Lysiam passim), *δυστυχέω* XIV, 41, *πολιτεύεσθαι* (v. s. hac v.), *κίνδυνος* XIV, 15 (= XVI, 12. XIX, 20). — XIV, 2 autem, ubi X praebet: *πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῖν διαφορᾶς ὑπαρχούσης,* id quod Frohb. explicat *πρὸς τῶν πατέρων* scribendum esse comprobo. Nam quaecunque exstant exempla similia (cf. Fra: p. 76 sq.), ubique *ἔχθρα* vel *διαφορὰ ὑπάρχει (ἐστί) τινι* (A) *πρός τινα* (B) significat inimicitias esse inter A et B. Eo autem, quem tractamus, loco non alterum alterius patrem, sed ut patres, ita filios inter se odio esse insectatos in propatulo est.[2]) — c) c. genet. XIV, 39: *Ἀλκιβιάδην τὸν πρόπαππον αὐτοῦ καὶ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον Μεγακλέα οἱ . . πρόγονοι ἐξωστράκισαν.* — Sic exhibet cod. Hunc locum, si modo corruptus est, emendare desisto, cum de maioribus Alcibiadis verum vix indages. cf. comment. in hon. Ribb. ed. p. 470.

---

1) Concidit igitur opinio K[1], qui vocem *ἀπολογούμενος* in fine enuntiati excidisse putat (*JJ.* CV p. 255). Alia autem commutare non opus est. cf. F: adp.

2) Censor F[1] (*lit. Centrbl.* 1869 p. 395) codicis memoriam defendit, quod *πατέρες* ad maiores Alcibiadis, *ἡμεῖς* ad populum Atheniensium pertineat. At haec explicatio longius repetita est nec quadrat ad exordium ex persona.

ὑπό a) c. dat. = sub c. abl. XIV, 25: *ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος*, cf. XXXIII, 3: *ὄντα ὑπὸ τῷ βαρβάρῳ* — XXIV, 6. b) c. genet. apud verba passiva: XIV, 1, 10, 12, 20, 21, 26 (bis), 44. XV, 6 (bis) (*παθεῖν*: XIV, 2, 15, 43). Constat cum ad indicativum tum ad participium perfecti loco huius praepositionis adponi solere dativum subst. vel pron. Imprimis hoc cadit in verbum *πράττειν*: XIV, 17 *τοῖς ἐκείνῳ*[1]) *πεπραγμένοις*, 23: *τῶν τούτῳ πεπραγμένων*. Sed ne apud hoc quidem verbum dativus substituitur, cum participium ipsum in dativo eiusdem numeri ponitur: XIV, 19 *τοῖς ὑπὸ τούτων .. πεπραγμένοις*. (Forte in Lysiae orationibus huius rei nullum nisi fallor, exemplum legitur.) Diligenter hanc quaestionem pertractavit Karlowa (p. 9 sqq.), qui praeterea ea verba enumerat, quibuscum dativus eo modo a Lysia compositus est.

8) Coniunctiones.

ἀλλά a) orator ea, quae antea disputavit, concludit et ad nova transit XIV, 42—X, 20. XII, 87. XIX, 31. Adduntur *μὲν δή* (cf. M: p. 12) XIV, 44: *ἀ. μ. δ. οὐδ᾽ ἂν ἐξελθὼν .. δύναιτο*, XXVI, 22: *ἀ. μ. δ. οὐδὲ τὴν οὐσίαν ἡμᾶς .. κτήσασθαι*. b) *ἀλλ᾽ οὐ* (= und nicht vielmehr) XIV, 16: *ὡς ἐκεῖνον πολλῶν ἀγαθῶν, ἀ. οὐχὶ πολλῶν κακῶν αἴτιον γεγεν.*, XII, 64: *ὥσπερ πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιον, ἀ. οὐ μεγάλων κακῶν γεγεν.* XIX, 23. XXVI, 1. cf. G: de arg. p. 283. (aliter XV, 8: *ὁμωμοκότας τὰ δίκαια γνώσεσθαι, ἀ. οὐχ ὅτι ἂν οὗτοι κελεύωσι ψηφιεῖσθαι*, cf. Erot. 231[d]: *εἰδέναι ὅτι κακῶς φρονοῦσιν, ἀλλ᾽ οὐ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν* — XXIX, 14).

γάρ a) per ellipsim refertur ad sententiam suppressam XIV, 5: *πολίτου χρηστοῦ καὶ δικαστοῦ δικαίου ἔργον εἶναι ταύτῃ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν, ὅπῃ μέλλει συνοίσειν.* Quod quidam non faciunt. *τολμῶσι γάρ τινες λέγειν, ὡς οὐδεὶς ἔνοχός ἐστι λιποταξίου ..* Pariter XIV, 36—X, 4. XII, 6. cf. Sch: vind. p. 2, F: ad I, 40. X, 12. b) *καὶ γάρ*. XIV, 3, 33—I, 7. XXIV, 3, 4, 8. Erot. 231[d]. cf. St 2 p. 119.

1) Mos est, ut dativus post ptcp. collocetur; sed idem atque hic: XXV, 2, 5, 13, 15. XXVIII, 12. XXXII, 18. — De XIV, 29 v. p. 37.

ἐπειδή a) respondet particulae *ὅτε* in argumentatione ex contrario XIV, 36: *ὅτε μὲν ἔφευγε, οὐ .. οἷός τ' ἦν· ἐπειδὴ δὲ .. κατῆλθε καὶ .. ἦρξε ..*[1]), *οὔτε ἐδύνατο .. οὔτε*, XII, 26: *ὅτε μὲν .. ἦν, ἀντιλέγειν φῄς .., ἐπειδὴ δὲ .. ἐγένετο, ἀπήγαγες.* — b) *ἐπειδήπερ*: XIV, 8—VII, 40. cf. *ἵνα περ* XIII, 72.

οὐ (μὴ) πρότερον, ἕως[2]) XV, 6: *τοὺς στρατηγοὺς μὴ ἂν τολμῆσαι πρότερον ἡμῶν ἡγήσασθαι, ἕως* (cod. X: *ἂν*) *ἐδοκιμάσθησαν*[3]), XII, 71: *οὐ πρ. εἴασε τ. ἐκκλησίαν γενέσθαι, ἕως ὁ καιρὸς ἐτηρήθη*, XXV, 26: *οὐ πρ. ἐπαύσαντο, ἕως .. κατέστησαν.*

καί a) cum duae sententiae inter se comparantur XV, 3: *οἱ ἕνδεκα δεήσονται ἐν ταῖς δίκαις ταῖς ὑφ' ἑαυτῶν εἰσαγομέναις ὥσπερ καὶ νῦν ὑμεῖς*[4]), XII, 23. XXI, 14 (*ὥσπερ καὶ πρότερον*), 18. XXIV, 21. XXVII, 12. XIII, 92 (cf. G). b) duplici *καὶ* vinculum quoddam inter enuntiatum primarium et secundarium efficitur XIV, 24: *ἐπειδὴ γὰρ καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀποδέχεσθε λεγόντων τὰς ἀρετὰς .., εἰκὸς ὑμᾶς καὶ τῶν κατηγόρων ἀκροᾶσθαι*, XV, 1: *τῶν στρατηγῶν δέομαι, ἐπεὶ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ ἀρχῇ πολλοῦ ἄξιοι .. γεγόνασι, καὶ περὶ τῶν*

1) Fortasse recte Roe: *JJ.* CXV p. 157 (cf. B: *Burs. Jber.* 1879 p. 266) suspicatus est post *κατῆλθε* verbum voces quasdam excidisse, quibus Alcibiadem summa imperii in terra quoque ornatum esse significaretur. Certe hoc ad orationis indolem optime quadrat.

2) Quomodo haec elocutio exorta sit ex *οὐ πρότ. πρίν*, explicat Sturmius *Geschichtl. Entwicklg. der Constructionen mit πρίν* (in Schanzii *Beitr.* I p. 340 sq.), cuius argumenta emendantur a B°: *Burs. Jber.* 1882 p. 177.

3) 'Difficillimum est, ut verba G¹ (de arg. p. 232) mea faciam, de hac tam singulari sententiae conformatione certum aliquid pronuntiare; hoc tamen non dubito, quin, si librorum lectio tolerari non queat, reponendum sit: *ἕως ἐδοκιμάσθησαν* (Sch. Cob. F.).' Akenus (*Temp. u. Mod. Lehre* p. 182), quocum consentit Middendorfius (*Constr. d. Nebensätze d. or. obl. in d. att. Prosa* p. 5), tuetur illud *ἂν*; Fra: p. 114 praefert *ἕως δοκιμασθεῖεν.*

4) Verba *ὥσπερ — ὑμεῖς* si deessent (*ὑμεῖς* enim adiunxit F assensu R¹: *JJ.* XCVII p. 601), nemo desideraret. Et profecto ea delent Fra: p. 113 et Fu: in diss. p. 45. Sed cum or. XV. obscuritate et verbositate quadam laboret, quod infra demonstrabo, conservanda esse mihi videntur, dummodo voce *ὑμεῖς* addita restituatur sana sententia.

γραφῶν κοινοὺς εἶναι, XXIII, 3: *πυθόμενος ὅτι καὶ ἑτέρας δίκας τὰς μὲν φεύγοι, τὰς δ' ὠφλήκοι.., ἔλαχον καὶ ἐγώ.* — XXX, 1, 33. Hoc vinculum eis in sententiis, in quibus *οὕτως* et *ὥσπερ* sibi respondent, ita adamatur, ut raro particula illa omittatur; tamen sunt exempla XV, 10: *χρὴ δέ, ὥσπερ οὗτος ἀμελήσας .. ἐσκέψατο, οὕτως ὑμᾶς ἀμελήσαντας .. ψηφίσασθαι*, X, 13: *εἰ οὕτω τοὺς νόμους ὥσπερ ἐγὼ νῦν λαμβάνειν ἠξίους*, cf. F: ad XV, 10. c) *καὶ μὲν δή.* Nemo est, qui nesciat, quantopere Lysias hanc transitionis formulam in deliciis habuerit; cf. Schep. p. 15, FG: in ed. I p. 47 et 229 sqq., M: p. 11. — Legitur in or. XIV, 12, 32, 34, 43, in or. XV, 9.

καίτοι[1]) a) introducit praesumptionem, v. p. 77 sq. b) refutationem XIV, 35: *λέγει, ὡς ... καίτοι τίς οὕτως ἄπειρος*, III, 22: *ἐτόλμησεν εἰπεῖν ... καίτοι ἐχρῆν αὐτόν*, [VI], 10, 13. cf. XII, 63. c) in conclusione idem valet quod latine 'atqui'; indicat igitur assumptionis initium. XIV, 19: num nobis, cum isti origine sua serventur, maiorum virtus nihil prosit? *καίτοι πολλαὶ καὶ μεγάλαι..* (sc. *αἱ ἀρεταί*) *γεγόνασι καί...* cf. Kirchn. ll., G: de arg. p. 272. — De XIV, 26 et XV, 6 v. p. 68.

μέν — δέ a) alterum deest α) *μέν* XIV, 10: *καὶ ἕτεροι μὲν οὐδεπώποτε ὁπλιτεύσαντες *, ἱππεύσαντες*[2]) *δέ.. Ἀλκιβιάδης δέ* (v. i.); XV, 5 sq.: *ἐχρῆν γὰρ αὐτοὺς .., νῦν δέ*, cf. Sch: lect. Lys. p. 300, F et Fu: ad I, 38. XIII, 85, M: p. 9. — β) *δέ.* De XIV, 21 (*πρῶτον μέν*) et 46. XV, 1 (*ἐγὼ μέν*) v. s. *πρῶτος* et *ἐγώ.* — XIV, 25: *οὗτος γὰρ παῖς μὲν ὢν .. ἔπινε* facile suppletur *ἡβήσας δέ.* XIII, 21: *τὰ μὲν οὖν ὀνόματα οὐκ ἔφη .. ἐρεῖν* (supple: rem tamen veram esse), 51, 81. XXV, 16. — b) alterum iteratur XIV, 11: *ἐὰν μέν τις — τούτου μέν — ἐὰν δέ τις*, XIII, 54. XXXII, 22[3])—XXIV, 8. cf. F: ad XIV, 11. XXIV, 8; M: p. 8. XIV, 20 sq.: *ἐὰν μὲν — ὀργίζεσθαι — ἐὰν δὲ — ὑμᾶς δέ*, cf. M: p. 29, G: de arg. p. 309 adn. 29.

---

1) Eos locos, quibus in Lysiae orationibus *καίτοι* legitur, enumerant Kirchner p. 4 sq. et Ri: p. 32 sq.

2) De hac emendatione cf. F: adp.

3) Gleiniger Herm. IX p. 172 falso affert X, 15, quod recte interpretatur F.

μέντοι compensatur particula *δέ* XIV, 2: *ἡγοῦμαι μέν — ἐγὼ μ... πειράσομαι,* cf. M: p. 4, A: p. 54.

ὅμως ptcp. concessivo praemittitur XIV, 35: *ἀλλ᾽ ὅμως τοσούτων συμφορῶν καὶ οὕτω μεγάλων ὑπαρχουσῶν.. φιλοτιμεῖται,* XII, 73: *ὑμεῖς δ᾽ ὅ. καὶ οὕτω διακείμενοι ἐθορυβεῖτε* (cf. FG.). XIX, 11.

οὖν a) *ἐγὼ μὲν οὖν* v. s. *ἐγώ.* b) finitur pars argumentationis XV, 11: *ὑμεῖς οὖν.. τὰ δίκαια ψηφίσασθε. ἀποδέδεικται δέ,* XIII, 48: *νῦν οὖν μνησθέντες.. τιμωρεῖσθε,* 95: *ἀναμνησθέντες οὖν.. τιμωρήσατε.* cf. 83. XII, 47. — c) introducitur praeteritio XIV, 28: *ὅσα μὲν οὖν.. ἡμάρτηκε, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν,* III, 5. XXIII, 11: *ὅσα μὲν οὖν..* XXXI, 20. — d) tanquam cum vi adversativa dicitur XIV, 43: *ἤδη τινῶν ἀπεψηφίσασθε ἀδικεῖν μὲν νομίσαντες, οἰόμενοι δ᾽ εἰς τὸ λοιπὸν χρησίμους ὑμῖν ἔσεσθαι. τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι τὴν πόλιν,* XIII, 97: *οὐ προσήκει καταψηφίζεσθαι· ἐὰν οὖν τὰ ἐναντία ψηφίζησθε.. οὐχ ὁμόψηφοι γίγνεσθε.*

τέ — καί[1]) XIV, 32: *ἄλλων τε πολλῶν.. καὶ ὅτι,* XV, 1: *κοινοὺς εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ φεύγοντι* (cum vi prius membrum dictum est cf. XVII, 3). Apud Lysiam sescentiens.

τοίνυν[2]) a) *μεταβατικόν,* = porro XIV, 4. XIII, 33, 35. XVI, 12, 14, 15. XIX, 47. XXV, 14 etc. Postquam leges vel testimonia recitata sunt XIV, 9 — III, 15. XVI, 9, 18 etc. cf. G: I p. 233 sqq. 247 sqq. b) *συλλογιστικόν,* = igitur XV, 4, 8. X, 26. XII, 84. XIII, 51 etc. Adponitur ad pron. personale (= *οὖν*) XIV, 22: *ἐγὼ τοίνυν* — XXV, 11, 12 etc. — In assumptione conclusionis XIV, 12, 13. — XIII, 96. XIX, 60. cf. FG: ad XIII, 87.

ὡς = tanquam a) c. participio *α*) absoluto XIV, 10: *οὕτω*

---

1) Particulae *τέ* usum tractaverunt FG: ad XII, 30, 54, 61. XIII, 1 (cf. Fu). XXV, 34. XXXI, 2. XXXII, 1; Fu: Rh. M. XXXIII p. 595 sqq.

2) Eos locos, ubi in Lysiae et Pseudolysiae orationibus *τοίνυν* adhibetur, contulerunt Ri: p. 32 sq. et Rosenbergius *JJ.* CIX p. 110 sqq. Idem de usu et significatione huius particulae uberius egit. Quae omisit, supplet B: *Burs. Jber.* 1879 p. 255 sq.

γὰρ ἦσαν παρεσκευασμένοι οὐχ ὡς ἀπολουμένης τῆς πόλεως, ἀλλ' ὡς σωθησομένης καί.. XII, 2, 13 etc. De subiecti accusativo disserui p. 14 sq. — β) coniuncto XIV, 23: *ἀποψηφίζοισθε ὡς ταῦτα μὲν ἡμαρτηκότος, τὰ δ' ἄλλα .. γεγενημένου*, 31: *αὐτοῦ ἀφείλεσθε ὡς οὐ δικαίως δεδωκότος — τούτου δ' ἀδικοῦντος ἀποψηφιεῖσθε ὡς τοῦ πατρὸς χρηστοῦ γεγενημένου.* — Apud Lysiam sescentiens. b) c. indicativo (cf. G: de arg. p. 147 et ed. proleg. adn. 83) XIV, 41: *πότερον ὡς .. δεδυστυχήκασιν, ἄλλως δὲ .. βεβιώκασι*, XXX, 27: *ὡς ἀποδώσει* (cf. F: ad hunc locum). De XIV, 46 cf. p. 16. — XV, 1: *μὴ βοηθοῦντας, ὡς ἂν* (sic X) *βούλωνται* correcturam Reiskii: *ᾧ ἂν* veram esse arbitror.

ὥσπερ ἂν XIV, 29: *πειρᾶται ὥ. δυνάμενος ἂν .. μεταδοῦναι*, cf. XII, 20: *ἐξημάρτανον ὥ. ἂν ἕτεροι μεγάλων ἀδικημάτων ὀργὴν ἔχοντες*, cf. FG: ed. I p. 212, 217.

ὥστε in conclusione ratiocinationis: XIV, 34. — XIII, 37, 87. (III, 32. VII, 28. — IV, 7. VII, 6. Erot. 231[d]) cf. A: p. 54.

Adsero hic, quae habeo

de coniunctionibus et enuntiatis condicionalibus.

ἐάν a) = num XV, 5: *σκέψασθε, ἐὰν ἱκανὸν γένηται τεκμήριον*[1]), *ὅτι*, X, 15: *βούλομαι αὐτὸν .. διδάξαι, ἄν πως .. παιδευθῇ*, fr. 16, 2: *ἵνα βουλευσώμεθα, περὶ ὧν λέγεις, ἐάν πως φανερὸν γένηται, πότερον* — (*εἰ*: I, 42. XII, 9. XIII, 82). b) = si, coniunctivus praes. locum obtinet coniunct. aor.[2]) XIV, 12: *ἐὰν .. κολάζητε, οὐδεὶς ἔσται βελτίων* et paulo post: *ἐὰν τιμωρῆσθε, πάντες πεύσονται*, cf. § 13: *ἐὰν .. καταψηφίσησθε, εἴσονται.* Idem XXVII, 9: *ὡς ἐὰν ἀκροᾶσθε, αὐτοῦ*

1) Fra, cum verba: *ἐὰν — τεκμήριον* exterminaret, sententiarum cohaerentiam neglexit. Namque actor demonstraturus est praetores iam in castris Alcibiadi favisse.

2) Iure con. praes. adhibitus est XIV, 8: *τοῦ νόμου κελεύοντος, ἐάν τις ἱππεύῃ, ἄτιμον εἶναι*, quamquam XIV, 5 legitur: *τον δὲ νόμον κελεύειν, ἐὰν λίπῃ, .. δικάζειν.* Etenim cum is, qui stationem reliquerit, tum demum puniri possit, cum facinus perpetravit, is, qui contra leges in equitum numero militaverit, inde ab eo ipso momento, quo id commiserit, *ἄτιμος* esto.

4*

ἀποψηφιεῖσθε, XXX, 33: *ἄνδρες ἀμείνους δόξετ' εἶναι, ἐπὰν δίκην λαμβάνητε.*[1])

εἴπερ Usitatissima est formula: *ἐχρῆν* .., *εἴπερ* c. indic. XV, 5: *ἐχρ. γὰρ αὐτούς, εἴπ. ἀληθῆ λέγουσιν, ἀνακαλεῖν μέν*, III, 22: *καίτοι ἐχρ. αὐτόν, εἴπ. ἦν ταῦτ' ἀληθῆ* .. XII, 32, 48. XXII, 12. cf. XIII, 72. — cf. FG: ad XII, 32 p. 224 sqq.

Miscentur variae constructiones XV, 3: *τί δ' ἂν αἴσχιον ἔθος* .. *γένοιτο, εἰ τολμήσει* III, 43. VII, 41. XIII, 94. cf. Bremi exc. VII, FG: ad XII, 83, Roeder p. 17 sq.

Hac exemplorum copia commotus retineo futurum etiam XIV, 25: *ἡγούμενος οὐκ ἂν δύνασθαι* .. *λαμπρὸς γενέσθαι, εἰ μὴ* .. *δόξει*[2]) *εἶναι*. — Quae compositio invenitur XV, 8: *εἰ μηδένα εἴασαν, οὐκ ἂν δικαίως χαρίζοισθε* (v. i.), huius argumentandi rationis ipsius propria est, sicut docet G: in ed. I p. 410 sq.

9) Particulae.

ἄν a) Si quis de XIV § 18 restituenda (v. p. 16 sq.) mecum dissentiat et praeferat: *μηδὲν ἂν δύνασθαι* .. *μηδ' ἂν τὰς* .. *ἀρετάς*, paucis commemoro particulae *ἂν* iterationem ex Lysiae usu esse; Erot. 232[c]: *εἰκότως ἂν τοὺς ἐρῶντας μᾶλλον ἂν φοβοῖο*. Praeterea legitur [XX], 9, 15 et XXXI, 28, quem locum a F° recte explicatum esse G (de arg. p. 210, 323 et in ed. p. 360) iure, opinor, negavit. — b) *ἔδει ἄν* XIV, 21: *εἰ* .. *ὅμοιοι ἐγένοντο, οὐδὲν ἂν ἔδει τοῦ στρατηγεῖν*, VII, 22. fr. 88—IV, 13. XXXIII, 4. fr. 79. De XII, 48 sibi repugnant Akenus p. 59 et R, F, La Roche *Ztschr. f. östr. Gymn.* 1882 p. 893.

μή a) Nullo exemplo opus est, ut demonstretur iusto loco hanc particulam poni et in eis enuntiati condicionalis membris, quae arte cum eo cohaerent XIV, 13: *ἐὰν ὁρῶσιν* .. *ὀργιζομένους καὶ μηδεμιᾶς συγγν. τυγχάνοντ.*, 22: *ἐὰν* .. *μηδὲν ἔχον-*

1) XXV, 17: *ἐὰν ἀδικῶ, παραχρῆμα δώσω δίκην* Fra: p. 101 falso huc refert. Nam *ἀδικεῖν* saepissime perfecti vim habet.

2) cf. F, Middendorfius p. 7. — In cod: *δείξει*; idem mendum X, 12 et XII, 53, quamquam hoc loco Kocksius (*krit. u. exeg. Bem. z. L.* cf. *ph. Rdsch.* 1888 p. 370) obsoletam F[i] coniecturam deprompsit.

τες δίκαιον κελεύωσιν et apud ea participia, quae substituuntur pro enuntiatis condicionalibus. XIV, 15: *οἱ μὴ βουλόμενοι,* cf. F. — b) est legitima negatio apud eos infinitivos, qui dependent de verbis impersonalibus XIV, 18. XV, 6 (*δεινόν ἐστιν*), XIV, 4 (*εἰκός ἐστι*), 40 (*χρή*). cf. V, 1. X, 3—XXV, 6—XII, 48. XXV, 14—XII, 26—XII, 31—79. V, 3. Excipitur XXX, 15. cf. F: ad XV, 6. — Si sequitur particula *εἰ*, adhibetur *οὐ* XV, 7: *δεινόν.., εἰ οὐκ ἐπὶ τούτοις ἐστίν.* XXII, 13. XXX, 32—XXXI, 31.

οὐδέποτε, οὐδεπώποτε[1]) XIV, 38: *οὐδέποτ' ἐλθὼν ἐτόλμησε.* XXVI, 20—X, 13. XIII, 49, 60, 75. — XIV, 10: *οὐδεπώποτε ὁπλιτεύσαντες* XII, 19. XIII, 62. XXV, 25.

πώ solet coniungi cum negatione; = dum XIV, 17 *οὔπω,* XV, 5 *οὐδείς πω,* XIII, 26 *οὔπω,* XVI, 3 *μηδέν πω.* cf. FG: ad XIII, 31.

Adhuc paucis vocibus exceptis[2]) ea tantum verba tractavi, quae apud Lysiam redeunt eadem notione ornata pariterque cum aliis composita. Iam venio ad ea, quae quamquam a Lysia aut non aut alia ratione adhibentur, tamen quatenus nobis quidem licet iudicare, ei attribui possunt. Sunt igitur inter *ἅπαξ εἰρημένα*[3]) omnia ea, quae in orationibus nunc amissis repetita esse probabilitate non caret vel quae iterum usurpandi omnino non occasio fuit. Ac primum quidem huc pertinent verba quaedam, quae ad rem militarem spectant: *ἀτακτέω* XIV, 18 cf. Xen. Cyrop. VII, 2, 6. VIII, 1, 22. — *ὁρμάομαι ἐκ* XIV, 27. v. XXXI, 17. [II], 24. — *παρεῖναι* XIV, 5, 6 (bis). cf. F: praef. p. 2 adn. 8 (alio sensu X, 1. XII, 9, 45, 72, 76, 78, 80 etc.). — *προσβάλλω* XIV, 33 (alio sensu: fr. 53, 3). — *ἱπποτοξόται* XV, 5. — *πεζὴ στρατιά* XIV, 6 (bis); [II], 27, 32,

---

1) Discrimen, quod statuit Moeris et probavit Wolfius (ad Lept. p. 313): *τὸ οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, τὸ οὐδεπώποτε ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος* vanum esse adnotat F: ad I, 17.

2) v. s. *αἰτέομαι, ἀναβαίνω, ἀντιβολέω, ἀπέρχομαι γίγνομαι, δύναμαι, ἀπολογίαν ποιέομαι ὡς, πολιτεύομαι, δυστυχέω* (s. v. *πρός*), *συνεξέρχομαι, ἐκεῖνος, ὅς, ἰσχυρός, περί.*

3) Ad orationes suppositas rationi convenienter non respicio.

34, (49). — *ψιλός* XIV, 14.[1]) — *εἰς τοὐπίσω* XIV, 5, 6 (v. s. *ἀναχωρεῖν* p. 12).

deinde nonnullae voces propriae: *δίδωμι τὴν ψῆφον* XV, 2 v. s. *δίδωμι* cf. F. — *ἐκπέμπω τ. γυναῖκα* XIV, 28. cf. L: *a. Pr.* II p. 511 (*ἐκπέμπω* XIII, 19. XVI, 4) — *ἐξοστρακίζω* XIV, 39 cf. *ἐκκηρύττω* XII, 35, 95 etc. — *ἐπιτειχίζω* XIV, 30. cf. F. — *καταχυβεύω, καταποντίζω* XIV, 27. cf. F.[2]) — *κομίζομαι τ. ὀστᾶ* ibd.[3]) — *περικόπτω τ. Ἑρμᾶς* XIV, 42. — *ποιέω τὰ* (v. R: *JJ.* XCVII p. 600) *μυστήρια* XIV, 43. — *συγγίγνομαι* XIV, 41; [VI], 6, 7. — *πρόπαππος* XIV, 40. — *ἄνηβος, γλάμων* XIV, 25.

denique haec singula vocabula: *οὐδὲν διαφέρει* (inf.) *ἢ* (inf.) XV, 4 v. i. — *προπηλακίζω* XV, 6—[IX], 4 v. i. — *ἐπιφανής* XIV, 12. cf. *περιφανής* III, 39. XVI, 8. XXII, 11. *ἐμφανής* IV, 11. — *εὐτυχής* XIV, 18. cf. *εὐτυχίαι* XVIII, 19 (de plur. numero v. F: ad XIX, 35).

ἀκοσμέω cf. FG: ad XII, 20. XIV, 12. XV, 9. Tribus locis XIV, 12: *ἵνα τοὺς ἄλλους τῶν ἀκοσμούντων σωφρονεστέρους ποιῆτε,* 13: *καὶ μηδεμιᾶς συγγνώμης τοὺς ἀκοσμοῦντας ἐν τῷ πολέμῳ τυγχάνοντας*; 21: *οὗτοι τοὺς ἀκοσμοῦντας σώζειν πειρῶνται* voce *ἀκοσμεῖν* significantur ei, qui malos cives — nam etiam ignavi milites mali sunt cives — se praebent. Apud Lysiam adiectivum solum scriptum est III, 45: *δόξας ἀκοσμότατος εἶναι καὶ πονηρότατος,* ubi propter alterum adiectivum evitabatur infinitivus *ἀκοσμεῖν.* Ei autem, qui bonis moribus sunt, eisdem adiectivis ab utroque notantur a) *κόσμιος*: XIV, 29. (cf. XV, 9.) VII, 41. XII, 20. XXII, 19. XXVII, 7. cf. XVI, 18, 19 — coniungitur haec vox cum *σώφρων*: XIV, 41—XIX, 16. XXI, 19. cf. I, 26. XXVI, 3—[VI], 54. XIX, 54. — b) *βελτίων*: XIV, 2, 12 (bis)—III, 4. XVI, 2, 17. XXVIII, 15. XXX, 23.

ἀνακαλέω XV, 5: *ἐχρῆν αὐτοὺς ἀνακαλεῖν Πάμφιλον.*[4])

---

1) Hamaker (p. 12) VII, 6 pro *φίλων* coniecit *ψιλῶν*; falso.

2) In genuinis orationibus non minus quam undequadraginta verba legi, quae cum praepositione *κατά* composita sunt.

3) Utrum hoc in enuntiato particula *ἄν* delenda an servanda sit, non ausim diiudicare. cf. Heldm. p. 29 sq. et Roe: *Z. f. G.* 1877, 2.

4) Tenendam esse puto codicis scripturam, quod si Marklandi con-

Verbum *ἀνακαλεῖν* apud Lysiam non legitur [1]; sollemne est medium, quod exstat apud Pseudolysiam [VI], 49: *ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος,* [IX], 7: *οἱ ταμίαι ἀνακαλεσάμενοι τοὺς παραδόντας τὴν γραφήν.* Tamen activum satis defenditur And. I, 45: *ἀνακαλέσαντες οἱ βουλευταὶ τοὺς στρατηγούς.*

ἀναλογίζομαι XIV, 47: *καὶ τὰ εἰρημένα καὶ τὰ παραλελειμμένα ἀναλογισάμενοι* (= computare). Est *ἅπαξ λεγόμενον* in sylloge Lysiaca; verum cum apud Lysiam non modo simplex verbum *λογίζομαι* (XIX, 9, 50. XXXII, 21, 24, 26, 28. fr. 60), sed etiam composita *προσλογίζομαι* (XIX, 44), *συλλογίζομαι* (XXXII, 22), *ὑπολογίζομαι* (Erot. 231b) reperiantur, iure sumas ne *ἀναλογίζομαι* quidem ab eius dictione abhorrere, praesertim cum significatio propria et ad sententiam accommodata insit.

ἀναφαίνομαι XIV, 11: *ἐάν τις . . ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ἀναφανῇ.* Quis non meminit loci gemelli XVI, 15: *ἑτέρων ἀναδυομένων ἐγὼ διεπραξάμην . .*

διαλαμβάνω XIV, 4: *τοὺς νόμους* (= interpretari). X, 13 dicitur simplex: *λαμβάνειν τοὺς νόμους.* At cum ea notio, quae illic in *διαλαμβ.* inest, exemplo Platonico (cf. F) satis confirmetur, haud scio an Lysiam praeter *λαμβ.* etiam voce composita usum esse is crediturus sit, qui consideraverit permulta verba esse in genuinis orationibus, quae nullo significationis discrimine modo simplicia modo cum praepositione conglutinata usurpentur. En exempla: *αἰσχύνω* (= stuprare) I, 32 etc. = *καταισχύνω* I, 49; *ἁμαρτάνω* et *ἐξαμαρτάνω* v. p. 11, *δοῦναι χάριν* XXI, 17 = *χάριν ἀποδοῦναι* (exempla attuli p. 13). — *ἐθίζω* (XIV, 31) XII, 17, 38 etc. = *συνεθίζω* I, 10. — *ἐλέγχω* VII, 37, 42. XIII, 72. XXV, 14 = *ἐξελέγχω* XII, 31. XIII, 30. XXV, 5. — *εὑρίσκω* I, 23, 43. XXXII, 26 = *ἐξευρίσκω*, passim. — *λείπω* XXXIV, 9 = *ὑπολείπω* XVII, 6 etc. — *μιμνήσκω* XVIII, 26. XXI, 9 = *ἀναμιμν.* I, 17. XXXII, 18. = *ὑπομιμν.*

---

iectura (*ἐγκαλεῖν*, cf. fr. 16, 2, fr. 27) comprobatur, duplici eaque gravi mutatione opus est.

1) Nam fr. 71: *ἀνακαλοῦντες συγγένειαν εὐμένειαν* caret sensu atque est orationis dubiae authentiae (*ὑπὲρ Νικίου,* cf. B: p. 447 sq.).

XXVI, 16. — *στερέω* VII, 41. XIX, 1, 7, 9 (bis). XXI, 11, 25. XXXIV, 9. fr. 78, 4 = *ἀποστερέω* XXI, 24. XXXIV, 5, 8 etc. — *τολμᾶν* passim = *ἀποτολμᾶν* VII, 28. — *πᾶς* passim = *ἅπας* = *σύμπας* XIX, 59. Ac ne offendas, quod *διαλαμβ.*, cum hic tralaticio sensu usurpetur, XII, 8 propria vi dicitur (*διαλαμβ. τὰς οἰκίας* = dividere cf. *διανέμειν* XIX, 37), relego ad *διαμάχεσθαι*, quod XXXIV, 9 — XXXI, 33. [II], 12, 17 proprie (= pugnare), IV, 1 per translationem (= negare) adhibetur.

ὑπερβολὴν ποιέομαι XIV, 38: *ὑπερβολὴν ποιησάμενος τῆς προτέρας πονηρίας*. Eadem significatione 'superandi' *ὑπερβάλλειν* Erot. 232c: *χρήμασιν αὐτοὺς ὑπ.*, XXII, 8 (pertinet ad mercaturam); sed *ὑπερβολή* c. genet. obiect.[1]) etiam XIII, 52: *ὧν μὴ οἷόν τε γενέσθαι ἐστὶν ὑπερβολήν* reperitur et *ποιεῖσθαι* in simplici translatione saepissime adhibitum esse ostendit Carelius p. 16.[2]) Praeterea cf. A: p. 48.

ἀρεστός XIV, 15: *τἀρεστὰ ὑμῖν αὐτοῖς αἱρεῖσθαι,* XIX, 13. XXX, 21 *ἀρέσκω*; adiectiva autem verbalia in *-τός* desinentia[3]): *συμμικτός* XIX, 27, *ἀνεκτός* XXII, 20.

Haec igitur satis defendi posse puto. Mirum autem est, quod nonnulla verba cotidiano usu trita, quae in XIV. et XV. orationibus inveniuntur, non redeunt in Lysiacis. Sunt in XIV: *εἰσηγέομαι* § 35, *ὄφελος* § 11, *ἁγνῶς* § 12—[VI], 6, 30, *χρήσιμος* § 43, *πλεονάκις* § 30, *οὐχί* § 16; [VI], 27.[4]) — in XV: *ἔθος* § 3; [II], 81. [VIII], 19. XXXI, 11.

Postremo ea tractanda sunt, quae a Lysiae genere dicendi manifesto discrepant.

---

1) De genet. obiect. apud Lysiam cf. FG: ad XXV, 11.

2) Neque alii loci desunt, quibus Lysias circumlocutionem praetulerit: *ἔξαρνον εἶναι, γίγνεσθαι* (III, 27. XXXII, 20 — *ἀρνηθῆναι* IV, 1 (bis). XXII, 18) *ὑπόλοιπον εἶναι* (XIX, 8 — alioquin *ὑπολείπεσθαι*), *ἐπιθυμηταὶ ὄντες* (XII, 90), *τιμωρὸν γίγνεσθαι* (XVIII, 10), *τιμωρίαν κομίσασθαι παρά τινος* (XII, 70), *ἀκόλουθον εἶναι* (fr. 67).

3) De eis, quae in *-τέος* determinantur, egerunt Funkius Rh. M. XXXIII p. 620 et Schulzius quaest. gramm. ad or. att. spect. Bautzen 1889 p. 2 sqq.

4) Etenim quod alia quoque vocula in *-ι* demonstrativum exiens (*ἐντευθενί*) uno loco (XIII, 67) legitur, propterea probe non conferas, quod vocabuli *οὐχί* adhibendi multo crebrior facultas erat.

1) in or. XIV.

a) § 1: *ἀκούω παρά τινος* v. s. *ἀκούω*. *b*) § 15: *ἀπολιπεῖν τὰς τάξεις* (§ 5, 21: *λιπεῖν τ. τάξιν*). Ut omittam scriptorem hic de elocutione sollemni (*λιπεῖν τὴν τάξιν*) recedere, Lysias verbo *ἀπολιπεῖν* tribus locis utitur; I, 15: *ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν* (= nulla suspicione malorum meorum mihi exorta cf. F.), XII, 84: *δίκην ἀπολιπ.*, fr. 64: *οἱ μὲν συγγενεῖς παρεγένοντο, μόνος δ' ἀπελείφθη.*[1]) *c*) § 42: *ἀσεβέω περὶ* c. acc.—[VI], 4, 11, 17. Lysias *ἀσεβεῖν* absolute dicit XXX, 17: *ἀσ. καταλύων τὰς θυσίας* et si quidem hoc licet conicere ex ea ratione, qua similibus verbis utitur, eum non *περί*, sed *εἰς* adpositurum fuisse probabile est. Similia autem verba sunt: *ἐξαμαρτάνειν*, *ὑβρίζειν* (v. haec verba), *παρανομέω* (III, 17). *d*) § 14: *ἐν ταῖς πόλεσι καταμείναντες ἐθεραπεύοντο ἄν*—XXXI, 18: *κατέμειναν ἐν τοῖς δήμοις*. Lysias autem simplici verbo utitur[2]): XVIII, 19. XXV, 1. XXVI, 16 (ter): *οἱ ἐν ἄστει μείναντες* = qui in urbe remanserant; XXX, 26: *αὐτοῦ μένων* (cf. F).[3]) *e*) Verbum *φιλοτιμέομαι*[4]) (= gloriari), quod Lys. vel absolute usurpat (XXI, 22. Erot. 232[a]) vel cum *πρός* coniungit (XXIX, 14. Erot. 234[a], v. ea, quae sub hac praepositione explanavi), in XIV. or. quater occurrit ac variis constructionibus: c. *ἐπί* c. dat. XIV, 35, 42, c. acc. XIV, 2 (lectio dubia, v. p. 9 sq.), c. *ὅτι* XIV, 21. *f*) *ὁ ἄλλος χρόνος* cum et apud Lysiam (I, 6. III, 20. VII, 4)

---

1) Praeterea W° auctore legitur XXXII, 13: *τὸν βίον ἀπολιπεῖν* (cod. *καταλιπεῖν*). Sed scriptura dubia est. — XIII, 27 (*οὐ πατρίδα ἂν .. ἀπέλιπες*) et XXV, 18 (*οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἀπολειφθήσεται*) Lysiaco usu loquendi postulatur illic *κατέλιπες* (ibd., paulo ante), hic *ὑπολειφθήσεται* (XVII, 6). (*ὑπό* et *ἀπό* ab eodem librario confusa sunt XXV, 11). — Denique affero: [XX], 23, 25.

2) Ea ratio, quam de *λαμβάνειν* et *διαλαμβάνειν* inii, hic abicienda est, quoniam numerus locorum, qui in promptu sunt, maxime differt.

3) Simile discrimen inter haec duo genera dicendi interesset, si cum verbis *οἴκαδ' ἀπελθόντες* (ibd.) comparare liceret *οἴκαδ' ἐλθών* I, 18, 22. X, 25. XXXII, 26. Verum diversi sunt loci, quia illic notio abeundi, hic perveniendi urgetur.

4) *φιλότιμος* XVI, 18, 20. XIX, 23. XXVI, 3; *φιλοτιμία* XIX, 56.

et semel in nostra or. (§ 10) exprimat tempus praeteritum, in § 4 (*οὕτω καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἡ πόλις αὐτοῖς χρήσεται*) de futuro tempore dicitur, cuius rei exemplum in genuinis orationibus non repperi. *g*) vox *ἔνοχος* a Lysia semper cum dativo consociatur. Dativo autem significatur: *α*) poena VII, 37: *οὐδεμιᾷ ζημίᾳ ἔν.* *β*) actio III, 4: *ἔν. εἰμι, οἷς Σίμων διωμόσατο*, XIII, 85: *ἔν. ὢν τῇ ἀπαγωγῇ*, X, 22: *ἔν. ὢν τ. αἰτίᾳ.* *γ*) crimen ipsum XXIII, 12: *ἐνόχους καταστῆσαι τοῖς βιαίοις.* In *α*) et *β*) congruit consuetudo loquendi scriptoris or. XIV.; dicit enim § 9: *πάσαις ταῖς κειμέναις ζημίαις ἔν.* et § 7: *τῷ νόμῳ ἔν.*, § 47: *τῇ γραφῇ.* Eo autem magis mirandum est, quod crimen in genetivo, non in dativo collocat [1]) § 5: *οὐδεὶς ἔνοχος λιποταξίου οὐδὲ δειλίας*, id quod etiam apud ceteros scriptores rarissime legitur. (cf. Ignatius de Ant. Rhamn. eloc. 1882 p. 2 et Hoeckius, censor illius, *phil. Rdsch.* 1883 p. 1160 sqq.) Similiter *ζημιοῦσθαί τινος* VII, 5. *h*) § 2: (*ἁμαρτήματα οὐκ*) *ἐλπίδα παρέχοντα, ὡς . . ἔσται.* Si elocutionem *ἐλπίδα παρέχειν* ita defendas, ut p. 33 feci, tamen monendum est Lysiam similia verba, in quibus vis sperandi inest, plerumque cum infinitivo componere: *ἐλπίζω* III, 2. VII, 39. XII, 70. XXV, 11, 24 etc., *προσδοκάω* VII, 39. XIX, 53. XXV, 22. XXVI, 7 [2]) — (*ἐλπίς ἐστι* et *ἐλπίδα(ς) ἔχειν* v. p. 23, 33). *i*) § 2: (*ἁμαρτήματα*) *εἰς τοσοῦτον κακίας ἀφιγμένα* v. s. v. *τοσοῦτος.* *k*) § 35: *ἃ πονηρῶς ἔχει τῶν πραγμάτων.* Ut paucis locis vox *πονηρός* dicitur de rebus (XXIV, 9 si S[1] scriptura probatur alicui; sed cf. F), ita locutionem illam vel quicquam simile in Lysiae orationibus non legi.

Admodum dubitanter profero unum locum § 7: *καταλεγεὶς ὁπλίτης* (v. exc.). Proprie enim dicitur *καταλέγειν τινὰ εἴς τινας* vel *εἴς τι*: XXV, 16 *εἰς τὸν κατάλογον οὐδένα καταλέξας* et similiter XV, 7: *ὅντινα βούλονται εἰς τοὺς ὁπλίτας κ.* Igitur

---

1) Commutatio constructionis per se non mira est. E. gr. XXIV, 13 primum *ἀφαιρεῖσθαί τινός τι*, deinde *ἀφαιρεῖσθαί τινά τι* dicitur (item XXXI, 19), XXV, 13: *ἐνθυμεῖσθαι* c. acc., § 21 c. genet.

2) Quamquam concedo infinitivum a locutione illa aptum duriusculum visurum esse.

passive, nisi immutatur constructio — velut: XVI, 13 *κατειλεγμένος ἱππεύειν* vel XXX, 8: *τῶν πεντακισχιλίων* (cf. F: adp.) *κατελέγην* (cf. *κληροῦσθαι τῶν ἀρχόντων* XXIV, 13) vel XXXII, 5 absolute: *καταλεγείς* — dicendum est: *καταλέγεσθαι εἰς τοὺς ὁπλίτας,* quod revera legitur XV, 11. Nec tamen illud contra rationem pugnat multisque exemplis confirmatur. cf. [IX], 4: *κατελέγην στρατιώτης.*

2) in or. XV.

a) de *ἀπιέναι* (§ 10) iam disserui p. 13. — *b*) § 5: *ἐπιβάλλειν τῷ φυλάρχῳ.* Mirum est accusativum *ἐπιβολάς,* qui adseri solet (XXX, 3. [XX], 14), omissum esse. Idem [IX], 6. — *c*) § 9: *ὑπὲρ τῶν παρεληλυθότων ὀλίγους τιμωρησάμενοι.* Lysiam praepositione *ὑπέρ* non causam, qua commotus aliquis alium ulciscitur, sed eos, qui pro aliis vindices exsistant, adnectere apparet ex XII, 35 [1]), 94. XIII, 74. XXV, 5 (cf. *τιμωρεῖν* XIII, 1, 51, 92, 94—41, 42, 92 et *κινδυνεύειν* v. F: ad XXIV, 25 adp.). Quod, cum *τιμωρεῖσθαι* Lysias maxime in deliciis habeat, praedicandum est, quamquam idem usus praepositionis illius statuendus est apud verba *τιμωρίαν ποιεῖσθαι* (XXX, 6), *δίκην δοῦναι* et *λαβεῖν* (cf. F: ad I, 35 adp.), *αἰσχύνεσθαι, ἀπολογεῖσθαι, ὀργίζεσθαι* (v. p. 9 et 13), *ἄδεια* (cf. G: ad XII, 85 et XXV, 28). — Neque aliter iudices de § 12: *Ἀλκιβιάδην ἐχθρὸν ἐμαυτοῦ ὄντα τιμωρούμενος,* quo loco causa ulciscendi participio exprimitur. — *d*) *τάξις* est in genuinis orationibus aut manipulus: XIII, 82. XVI, 16 (bis). (cf. *φυλή* XIII, 79) aut statio: fr. 90; item XIV, 5, 11, 15, 21. XV, 11. XXXI, 28. Quare mirum est, quod § 5: *ἄκυρον ἐποίει τὴν τούτων τάξιν,* subito imperium praetorum significat (cf. F). *e*) § 1: *τῶν στρατηγῶν δέομαι κοινοὺς* (in cod. X *κοινωνούς*) *εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ φεύγοντι.* — Vocem *κοινός* Lysias nunquam hac notione (= incorruptus, sine ira ac studio) induit.[2])

---

1) Nisi forte opus est Marklandi *τιμωρουμένους* cedere F[1] coniecturae *διατεινομένους.* cf. G: ed. p. 230. In cod. *τηρομένους,* quod Kocksium falso servasse docet Heldm: *Ph. Rdsch.* 1888 p. 370.

2) Immo semper idem est ac 'communis'. V, 5—XIII, 48—XIII, 95. XXII, 19. XXIV, 22. XXV, 19. XXXIII, 6. fr. 53, 4. Erot. 232[b].

Quemadmodum ille hanc sententiam exprimat, perspicitur e XIX, 2 [1]): *αἰτήσομαι ὑμᾶς δίκαια καὶ ῥᾴδια χαρίσασθαι, ἄνευ ὀργῆς καὶ ἡμῶν ἀκοῦσαι ὥσπερ τῶν κατηγόρων* vel fr. 88: *δίκαιον ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκούσαντας τὴν περὶ τοῦ δικαίου ψῆφον φέρειν.* *f*) de verbis *πᾶσαν προθυμίαν ἔχειν* v. i.

Hic primum caput finitur. Videmus autem, ut summam disceptationis meae faciam, copia, usu, constructione verborum scriptores or. XIV. et XV. et Lysiam in universum convenire. Etenim non modo multae voces, quas L. in deliciis habet, in utraque vel altera oratione reperiuntur [2]), velut (*ἐξ*)*αμαρτάνειν, ἐνθυμέομαι, προστάττω, σκέπτομαι, τιμωρέομαι, ψηφίζομαι, παράδειγμα, αἴτιος, βελτίων, δεινός, περί, οὐ μόνον—ἀλλὰ καί, καὶ μὲν δή, καίτοι, τοίνυν,* sed etiam omnes coniunctiones et particulae — quod argumentum non ita parvi momenti haberi solet — eodem modo usurpantur. Quaeritur igitur, num eae discrepantiae, quas suis locis notavi, si per se spectantur, tantum valeant, ut propter earum gravitatem et auctoritatem authentia in dubium vocanda sit. Quam rem si quis diiudicaturus est, tria ei deliberanda sunt: unum quod iam dixi, orationes illas in lite habitas esse, cui inter superstites nec Lysiae nec alius oratoris ulla oratio destinata est. Alterum

1) Quamquam non ignoro hunc locum e prooemiorum sylloge sumptum esse. cf. F: praef. ad XIX p. 94 adn. 67.

2) Sed ne huic rei nimium pretium tribuas, cavendum est. Nam in or. [VI] praeter *ἁμαρτάνειν* et *παράδειγμα* omnia illa verba occurrunt. Omnino e delectu et numero verborum, quae in certa oratione Lysiae insunt, nihil colligi potest, quo origo genuina confirmetur aut labefactetur. Quod duabus illustrissimis orationibus quae simul eiusdem fere amplitudinis sunt, comparatis demonstrabo. Exstant enim *ἀξιόω* in XII: 7×, in XIII: 1×; *ἀπογράφω* in XIII: 18×; *βοηθέω* in XII: 4×; *βούλομαι* in XII: 19×, in XIII: 13×; *ἡγέομαι* in XII: 12×, in XIII: 4× (5×); *ἐξαμαρτάνω* in XII: 9×, in XIII: 1×; *πάσχω* in XII: 11×, in XIII: 3×; *προσήκει* in XII: 1×, in XIII: 9×; *προστάττω* in XII: 6×; *σκέπτομαι* in XII: 2×; *τιμωρέω* et med. in XII: 4×, in XIII: 20×; *χρή* in XII: 14×, in XIII: 3×; *αἴτιος* in XII: 4×, in XIII: 16×; *πᾶς, ἅπας* in XII: 16×, in XIII: 40×; *καὶ μὲν δή* in XII: 4×; *οὖν* in XII: 12×, in XIII: 24×; *τοίνυν* in XII: 6×, in XIII: 16×.

est, quod ea verba, quae peculiari loco sub unum conspectum subieci, vere attica et nativo sensu usurpata nec prisca sunt.[1]) Tertius est locus, qui ducitur ex proprietate orationum Lysiacarum. Neque enim eum, qui huic rei operam navarit, effugiet Lysiam neque orationem suam tantas in angustias compulisse, ut de ea structura, qua plerisque vel omnibus reliquis locis uteretur, non uno duobusve locis recederet[2]) neque id curavisse, num ea verba, quae adhiberet, apud se ipsum aut alium scriptorem repeterentur.[3]) Facile autem cognoscitur inter orationum suspectarum ἅπαξ λεγόμενα quid a Lysia profectum sit, quid non, certo dici nequire.

His igitur omnibus consideratis eo deducor, ut censeam discrepantias illas, si praeterea in or. XIV. et XV. nihil offensionis inveniatur, tolerari posse, sin autem alia accedant, quae a Lysiae usu loquendi abhorreant, opus esse suspicionem, si forte de authentia suscitetur, confirmari et augeri.

---

1) Cum id aut statim per se intellegatur aut a F° exemplis demonstratum sit, ipse similes locos non protuli. Ceteroquin, ut hoc interponam, utilissimum est de his quae praecedunt et quae sequuntur rebus inspicere Rehdantzii indices locupletissimos (Dem. 9 *phil. Red.* [3]1874 p. 155 sqq.).

2) Sescenta sunt exempla; ut paucis acquiescam XVII, 4: *παντὶ εὔγνωστόν*; ceteris locis, qui similes sunt, pluralis *πᾶσι*; XVII, 10: *ἀποδείκνυμι ὅτι*, alioquin *ὡς*; I, 17. XII, 70: *ἐνθυμέομαι ὡς*, alioquin *ὅτι*; X, 1 de *δοκῶ μοι* aptus est inf. c. acc.; XXVI, 2 *ἐξελαύνειν* praepos. *ἐκ* caret, cum reliquis locis sicut apud cetera huiusmodi composita *ἐκ* iteretur; XIII, 44 genet. partit. more Herodoti et imprimis Thucydidis attributi instar collocatur (cf. ODiener diss. Lips. 1889); XXV, 8 pro sollemni oppositione *ὀλιγαρχικός* et *δημοτικός* (XXVI, 15) ponitur *δημοκρατικός*; XIII, 12 *ἐν προφάσει*, XXIV, 1 *ἐπὶ προφάσεως*, ceteris locis *ἐπὶ προφάσει*; XIII, 58 *τὸ ἐπ' ἐκεῖνον εἶναι*, *ἐπ' ἐκείνῳ* VII, 16. XII, 26, 33. XIII, 46.

3) Aliquot exempla enumerant Gleiniger: p. 172 et B: p. 409. Adde *πράττειν περὶ πραγμάτων* XIII, 18, *νουμηνιαστής* et *κακοδαιμονιστής* fr. 53, 2, *ἀγῶνα συναγείρειν* XXXIII, 1, *ἀγαθόν τι πρᾶξαι τῇ πόλει* XIII, 48, *τοιαῦτα τὸ μέγεθος* XII, 1 (*τηλικαῦτα τ. μ.* XXVI, 23), multa alia.

Haec prior est pars eius dissertationis, quae integra edetur in 'Leipziger Studien' tom. XII p. 1 sqq.

VITA.

Fridericus Gustavus Nowack a. d. XVII. Kal. Mai. a. h. s. LXIII. patre Adolfo mercatore matre Alvina e gente Broennemann adhuc vivis Chemnitii natus sum. Fidem profiteor evangelicam. Litterarum rudimentis imbutus puer decem annorum in patriae urbis gymnasium receptus sum, quod tum Vogelio rectore florere coeperat. Cum autem parentes anno LXXIX. exeunte Lipsiam transmigrarent, hic tres menses adii scholam Nicolaitanam, deinde duos annos gymnasium regium, faustis auspiciis Richtero rectore tum inauguratum. Maturitatis testimonium a. h. s. LXXXII. adeptus sum. Tum militis officio confestim absoluto Lipsiae studiis philologicis operam dare coepi. Audivi viros doctissimos Brandes, Brugmann, Crusius, Curtius, Eckstein, Heinze, Hildebrand, Lange, Lipsius, Maurenbrecher, de Noorden, Overbeck, Ribbeck, Richter, Roscher, Seydel, Voigt, Wachsmuth, Wenck, Zarncke. Philologi proseminarii Lipsio praeside atque seminarii Lipsio et Ribbeckio moderantibus socius fui ordinarius per terna semestria, proseminarii per duo senior; in germanicum seminarium sodalem extraordinarium receperunt me de Bahder et Zarnckius. Praeterea interfui exercitationibus philologis Crusii per duo, Lipsii per septem, Ribbeckii per quinque semestria. Richteri denique seminario paedagogico etiamnunc adscriptus sum sodalis.

Quibus viris omnibus, praecipue Lipsio et Ribbeckio, qui imprimis fautores studiorum meorum exstiterunt, gratias ago quam maximas. Neque hoc silentio praetermittam, quantopere animus et ingenium meum eorum sincera amicitia, qui mecum vinculo societatis academicae philologae Lipsiensis coniunguntur, et excitata et exculta sint.